

ZPRÁVY 2018

LÉTO

- Starý učitel: No to je hrůza! Kdo to sem namaloval? Ten obrazec je nutno rychle odstranit! Vždyť jsou tu děti! Chlapče! Houbu a hadr!
- Ředitel: Opovažte se to smazat! Když to smažete, jak můžete vyšetřit, kdo to namaloval?
- Prušánková: Ano, to je pravda! Mělo by se zařídit, aby to nikdo během vyučování nesmazal!
- Ředitel: Zařídte, aby byla před obrazcem během celého vyučování stráž složená vždy ze dvou žáků vyšších ročníků. Stráže se budou střídat po hodině. Spokojená?
- Prušánková: Ano! Jste náš generál! Náš maršál! A ještě musíme zřídit vyšetřovací komisi.

18. 6. 2018 ve 21:00 ve VILE Štvanice

Večeře s novou hrou

ZAHRADNÍ SLAVNOST

Speciální díl cyklu 8@8 + předávání Ceny Evalda Schorma

Režie: Marián Amsler

Ochutnávka současné dramatiky, která nasytí oči i žaludek. Ty nejžhavější novinky současné dramatiky od přípitku až po dezert. Během večera, který přinese jak kulturní, tak gastronomické zážitky, proběhne také slavnostní vyhlášení soutěže o Cenu Evalda Schorma.

Vstupenky a více informací na www.divadlo-leti.cz

OBSAH

Kontakty	2
DIVADELNÍ ODDĚLENÍ	3
Informujeme	3
Rozhovor	6
Premiéry	9
Nabízíme – České hry	15
Nabízíme – Přeložené zahraniční hry	24
Nabízíme – Nepřeložené zahraniční hry	34
HUDEBNÍ ODDĚLENÍ	37
Premiéry	37
Informujeme	38
LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ	40
Informujeme	40
Rozhovor	42
Vydané knihy	45
MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ	45
Informujeme	45
Rozhovor	46
Premiéry	50
Zastupujeme	51
REJSTŘÍK	52

**Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.**

Krátkého 1,
190 03 Praha 9 – Vysočany

ŘEDITEL

prof. JUDr. Jiří Srstka

SEKRETARIÁT ŘEDITELE

Eva Kraupnerová

tel.: 283 893 603

fax: 283 893 599

Ústředna:

tel.: 283 891 587

Záznamník (24 hodin denně):

tel.: 283 893 603

Linka pro volání z mobilu:

tel.: 606 614 658

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax: 266 199 876

referenti pro tuzemsko

tel.: 266 199 826

referenti pro zahraničí

tel.: 266 199 833

agentáž

Mgr. Marie Špalová

tel.: 266 199 861

Mgr. Helena Eliášová

tel.: 266 199 823

David Košťák

tel.: 266 199 837

půjčování a prodej textů

Mgr. Pavla Jakobsson

tel.: 266 199 829

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

referent pro tuzemsko

Jitka Tomešová

tel.: 266 199 817

referent pro zahraničí

Mgr. Jana Michalíková

tel.: 266 199 866

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Veronika Žáková

tel.: 266 199 841

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax.: 266 199 876

referenti

Jan Rychta DiS.

Ondřej Šárek

tel.: 283 893 709

KOLEKTIVNÍ SPRÁVA AUTORSKÝCH PRÁV

ředitel kolektivní správy

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

EKONOMICKÉ ODDĚLENÍ

hlavní ekonom

Anna Tichá

tel.: 266 199 818

vedoucí honorářové účtárny

Šárka Procházková

tel.: 266 199 819

PRÁVNÍ ODDĚLENÍ

Tomáš Herold

tel.: 266 199 865

Mgr. Hana Felklová

tel.: 266 199 847

dědictví a úschova děl

Zuzana Hůlková

tel.: 266 199 834

Podrobné členění jednotlivých oddělení včetně seznamu zaměstnanců a jejich kompetencí naleznete na www.dilia.cz.

E-mailové adresy zaměstnanců DILIA jsou ve formátu prijmeni@dilia.cz

Na webové stránce www.dilia.cz naleznete kromě kontaktních údajů popisy činností jednotlivých oddělení, novinky, informace pro autory i uživatele, formuláře ke stažení, synopse her a mnoho dalších důležitých údajů.

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

VYHLÁŠENÍ CEN LAURENCE OLIVIERA

42. ročník nejsledovanějších britských divadelních cen vyhlásil své vítěze. Cena Laurence Oliviera se udílí umělcům, kteří měli možnost představit se za uplynulý rok na londýnských jevištích. Ceny jsou celosvětově vnímány jako nejvyšší možná pocta v britském divadelním prostředí a jsou ekvivalentem toho, co pro Broadway znamenají ceny Tony a pro Francii Ceny Molièra.

Výsledky Ceny Laurence Oliviera byly slavnostně vyhlášeny 8. dubna v budově Royal Albert Hall.

Vítězové jednotlivých kategorií jsou zvýrazněni tučně.

V kategorii nejlepší drama byly nominovány tyto tituly:

Jezz Butterworth: *The Ferryman*

James Graham: *Ink*

Lee Hall: *Network*

J. T. Rogers: *Oslo*

V kategorii nejlepší komedie byly nominovány:

James Graham: *Labour of Love*

Sarah Burgess: *Dry Powder*

Henry Lewis, Jonathan Sayer, Henry Shields: *Mischief Movie Night*

Molière, Foley and Phil Porter: *The Miser*

V kategorii nejlepší znovuvedení hry byly nominovány:

Tony Kushner: *Andělé v Americe*

William Shakespeare: *Hamlet*

Edward Albee: *Kdo se bojí Virginie Woolfové*

Agatha Christie: *Korunní svědek*

DK

STÜCKE 2018 – NOMINACE ZVEŘEJNĚNY

Ve dnech 12. 5.–2. 6. 2018 se uskuteční 43. divadelní dny v německém Mülheimu, Mülheimer Theatertage. O prestižní cenu Mülheimer Dramatikerpreis, která je spojena s částkou 15.000 Euro, budou soutěžit tyto inscenace:

Ibrahim Amir

Homohalal

Staatsschauspiel Dresden

Elfriede Jelinek

Am Königsweg

Deutsches Schauspielhaus Hamburg

Thomas Köck

paradies spielen (abendland. ein abgesang)

4 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Informujeme

Nationaltheater Mannheim

Rebekka Kricheldorf
Fräulein Agnes
Deutsches Theater Göttingen

Thomas Melle
Versetzung
Deutsches Theater Berlin

Maria Milisavljevic
Beben
Theater und Orchester Heidelberg

Ewald Palmetshofer
Vor Sonnenaufgang*
Theater Basel

Simon Stone
Hotel Strindberg
Burgtheater Wien / Theater Basel

Tučně vyznačené tituly jsou v německém originále elektronicky k dispozici v DILIA.

* Hra se již překládá do češtiny a bude mít premiéru v květnu 2019 v Divadle Reduta.

FESTIVAL NA SKOK DO PRAHY PŘEDSTAVIL V PAŘÍŽI HRY ČESKÝCH DRAMATIKŮ

V kulturním prostoru Anis Gras a Českém centru v Paříži proběhl od 4. do 7. dubna 2018 první ročník festivalu českého divadla ve Francii *Na skok do Prahy (Fais un saut à Prague)*. Diváci i divadelní profesionálové se mohli seznámit s francouzskými překlady současných českých her v podobě scénických skic místních režisérů, český režisér Jakub Maksymov pak v rámci týdenní rezidence zrealizoval unikátní imerzivní experiment s názvem *Malá úvaha o manipulaci* šitý přímo na míru prostoru bývalé továrny na anýzový líkér.

„Podařilo se nám vystavět druhou část divadelního mostu mezi Prahou a Paříží, teď je na nás ho dál rozvíjet a využívat,“ vyzdvihla při slavnostním zakončení, kterého se zúčastnila i řada francouzských divadelních profesionálů, ředitelka festivalu Linda Dušková. Ta je zároveň šéfdramaturgyní festivalu francouzského divadla v Praze *Sněz tu žabu*, který představuje současnou frankofonní dramatikou v Česku.

HE

Organizátoři pro festival v Paříži přeložili do francouzštiny hry Magdaleny Frydrych Gregorové (*Panenka z porcelánu*, režie Agnès Bourgeois) a Anny Saavedry (*Olga – Horror* z *Hrádečku*, režie Antoine Sarrazin), jejichž scénické skici vzbudily u diváků velký ohlas, stejně jako koláž úryvků dalších tří her českých autorů (David Košťák – *Lajka*, Ondřej Novotný – *To léto*, Kateřina Rudčenková – *Čas třešňového dýmu*) v provedení uměleckého kolektivu Pris dans les phares.

Tvůrčí dvojice Jakub Maksymov a francouzský herec Mathieu Huot v experimentální „herní“ performanci oživila Fantomasova homunkula, s nímž si pak účastníci díky unikátnímu technickému řešení na dálku pohrávali a zadávali mu nejrůznější úkoly v přímém přenosu. Všechna tři uvedení vzbudila nadšené reakce publika a zároveň nabídla zcela jiná vyústění – zcela v souladu s názvem projektu *Malá úvaha o manipulaci*.

Českou kulturu reprezentovala v Anis Gras i výtvarnice Barbora Sléřová se svou výstavou s názvem *Na skok na místě*. V rámci týdenní rezidence v ní nabídla svůj pohled na Paříž, v jedné části pak doplněný i nápadně se podobajícími „záběry“ z Prahy, o které se postarala její sestra Tereza Vydarená.

V rámci festivalu proběhl také workshop pro české a francouzské autory či úvodní diskuze, ve které pozvaní hosté probrali postavení dramatiků v obou divadelních kulturách.

Právě sblížování obou světů je hlavním cílem festivalu *Na skok do Prahy* i jeho pražské obdoby *Sněž tu žábu*. Jeho čtvrtý ročník se koná v pražském Studiu ALTA od 10. do 13. května 2018, druhý ročník *Na skok do Prahy* se odehraje od 26. do 29. září 2019 opět v krásném kulturním prostoru Anis Gras.

MŠ

THEATERTREFFEN – STÜCKEMARKT – VÝBĚR 2018

Ve dnech 4.–21. května proběhne v Berlíně 55. ročník významného divadelního festivalu Theatertreffen. Součástí festivalu bude i v letošním roce celoevropská dramatická soutěž Stückemarkt, jejíž téma tentokrát bylo „Rozdělený svět“.

Představeny budou tyto dramatické texty a divadelní projekty:

Maya Arad Yasur
Amsterdam
Izrael/Nizozemsko – Text

Leon Engler
Die Benennung der Tiere
Rakousko – Text

Li Lorian
Exodus
Izrael/Německo – Projekt

Old Masters
Fresque
Švýcarsko – Projekt

Turbo Pascal
Böse Häuser
Německo – Projekt

Olivia Wenzel
1yottabyte leben
Německo – Text

A portrait of Matěj Samec, a young man with dark hair, looking slightly to the right. The image is overlaid with a semi-transparent orange filter. The text 'Rozhovor' is in the top left, and the title 'MATĚJ SAMEC DO ŠUPLÍKU SI PÍŠU JEN POZNÁMKY O LÁSCE' is in the bottom left.

Rozhovor

MATĚJ SAMEC
DO ŠUPLÍKU SI PÍŠU
JEN POZNÁMKY
O LÁSCE

Od roku 2013 působíš jako dramaturg a umělecký šéf divadelního programu v pražské MeetFactory. V jednom z rozhovorů jsi označil dramaturgii MeetFactory za „apolitickou“. Máš pocit, že by se divadlo nemělo vyjadřovat k aktuální politické a společenské situaci? Jakou úlohu podle tebe divadlo ve společnosti má, nebo by mohlo mít?

To je pravda, ale to apolitické je spíš taková berlička. Řekl bych, že absolutní apolitičnosti dosáhnout nelze. Sám jsem velkým fanouškem politiky. S gustem sleduji politické debaty, nemohu se dočkat komentářů k jednotlivým kauzám či výsledkům voleb. Myslím, že k politickým věcem by se měli vyjadřovat lidé především svým politickým angažmá, případně iniciací či příspěvky do společenské diskuze, různými shromážděními, vstupováním do politických stran.

Divadlo, které mám rád, jde snad hlouběji, někam za tyto záležitosti. Je psychologické a nejednoznačné. Pracuje s intimními tématy, protože samotný zážitek návštěvy divadla může být velmi intimní. Lidé by měli v divadle mít možnost usebrání, měli bychom jim nabídnout podněty k přemýšlení o jejich životech, pokoušení, váhání či temných myšlenkách. Zároveň bych jim nerad cokoli vnucoval nebo je tzv. informoval, všude je reklamy a informací dost. A co teda úplně nesnáším, je takové to tzv. politické divadlo, kde se v sále sejdem za účelem toho, abychom si potvrdili, že Babiš je zlo a demokracie je ohrožena. To mě nudí, jakkoliv tyto názory sdílím.

Chtěl bych, aby Divadlo MeetFactory bylo podobně apolitické, jako jsou apolitické texty mé oblíbené spisovatelky, povídkářky Judith Hermann. Píše o takových ztracených lidech, kterým se děje často cosi banálního, dokáže však na malé ploše vyjádřit nějaký, často jimi samými zapomenutý nebo nepovšimnutý, detail z jejich nitry, nezbadatelných jako celé vesmíry, a tím vyslovit cosi velmi podstatného o životě, lásce a toužení obecně. To může být v konečném důsledku implicitně velmi politické.

Pražská divadelní scéna je v českém prostředí poměrně unikátní. Alespoň v posledních letech se výrazně projevují právě nezávislá a experimentální divadla. Vnímáš nárůst nezávislé scény pozitivně? A jak bys charakterizoval postavení MeetFactory na této pražské divadelní mapě?

Ano, to je pozitivní trend! Zdá se mi skvělé, že pražská divadelní scéna tak kvete, jsem opravdu šťastný, že mohu žít a pracovat zrovna zde. Navíc mi připadá, že Pražané mají svá divadla rádi a navštěvují je, což jsou nejlepší podmínky pro nás divadelníky, abychom se mohli rozvíjet a zlepšovat.

MeetFactory funguje už 10 let, rád bych, aby byla v tomto divadelním pralese přinejmenším rozpoznatelná. Ale nevíím, jaká je, jsem příliš uvnitř. Jistě je výjimečná tím, že divadelní dramaturgie je pouze jednou čtvrtinou naší velké instituce. Budeme mít vždy výhodu, že našimi nejbližšími kolegy jsou rezidenční výtvarní umělci ze zahraničí, hudebníci či kurátoři. Zároveň to tu vypadá opravdu výborně, je to tu už takové jeté a ošoupané, jezdí tu vlaky. Interiér je autentický, nevypadá to tu jako v libovolné kavárně na Praze 7, kde často pro nadbytek designu můžeme zakoušet poněkud úzkostné pocity.

MeetFactory funguje také jako rezidenční prostor pro umělce. Jak takové rezidence vypadají v praxi a využíváš je také v divadelní praxi?

2x ročně se vyhlašuje Open-call, kam se mohou přihlásit výtvarní umělci ze zahraničí. Naši kurátoři pak z přihlášených vyberou. Umělec na rezidenci v MeetFactory, která může být různě dlouhá, měsíc nebo i půl roku, dostane ateliér v naší továrně, ubytování ve městě, nějaké peníze, nabídku debaty nad svými pracemi s našimi kurátory a asistenci v jeho snaze seznámit se co nejlépe s českou výtvarnou scénou. Lidé se s jejich tvorbou mohou seznámit pravidelně v rámci tzv. Otevřených ateliérů, doprovázejících naše velké eventy jako Veřejný dům nebo vernisáže. Pobyt těchto

umělců bývá často zakončen také jejich samostatnou výstavou v Galerii Kostka nebo účastí na skupinové výstavě v naší velké galerii.

Mezi rezidenty se často objevují zajímaví a inspirativní lidé. Už tu například byl někdo, kdo nám ušil kostýmy.

Divadelní rezidence v současnosti neprovozujeme. Nemám s tím dobré zkušenosti.

Značnou část dramaturgického plánu tvoří tvé dramaturgie současné prózy. Proč si se rozhodl ubírat tímto směrem a zanevřít na původní divadelní hry?

Chtěl jsem se vždycky zabývat spíše současnými tématy než interpretací klasických textů. Avšak ta soutěž o to, kdo první uvede novou hru Mariuse von Mayenburga nebo Ivana Vyrpajeva, mi připadá únavná. A bohužel nemám moc talent na jazyky, nejsem tedy výborný ve čtení nepřeložených, avšak vzrušujících nových dramát. Vždycky jsem však rád četl prózu. Hledat mezi prozaickými texty a zkusit je pak dramaturgizovat je svobodné, dobrodružné, může to být i tzv. objevené a nemáte při tom zrychlený tep, že vám to hned někdo vyfoukne. I když se to může taky stát.

Podle jakých kritérií vybíráš předlohy pro své dramaturgie a jaké jazykové oblasti nebo kteří autoři patří mezi tvé nejoblíbenější?

Je to úplně intuitivní. Musím hodně číst, a to bez myšlenek na divadlo, jen tak pro radost. Skoro nikdy se mi po přečtení nějaké knihy nezdá, že bychom ji měli dramaturgizovat. Tento pocit přichází s odstupem a sám. Myslím, že ty texty musí být něčím bláznivé, často ocením, že jsou psány vynikajícím a komplikovaným jazykem plným různých ambivalencí, to může být pro herce dobrým vodítkem k tvorbě psychologií jejich postav.

8 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Rozhovor

Problémy s udělením práv míváme často s autory z anglofonní oblasti, naopak ti němečtí, polští či rakouští zpravidla nic nenamítají a často dokonce přijedou na premiéru. Nedávno vyšel v časopise Host rozhovor s irskou autorkou Sarou Baume, která navštívila Prahu za účelem zhlédnutí naší inscenace *Jasno lepo podstín zhyna* podle jejího románu. Z toho mám vždycky hroznou radost, když se podaří propojit lidi z literárního a divadelního světa.

Zmiňoval jsem Judith Hermann, to je tedy Němka a nechám ji tu osamocenou. Mou nejoblíbenější je její první povídková sbírka *Letní dům, později*, z ní mám nejraději první povídku *Červené korály* a z ní zase první větu, která zní: „Má první a jediná návštěva u terapeuta mě stála červený korálový náramek a mého milence.“

Většina tvých divadelních adaptací vzniká přímo pro konkrétní inscenaci, na které se většinou podílíš také jako dramaturg. Znamená to, že během zkoušení text ještě prochází dalším vývojem nebo před zkušebními procesem odevzdáš definitivní verzi, na které se už nic nemění? A s tím souvisí i další otázka, jestli jsi někdy psal tzv. „do šuplíku“?

Ano, ano, vždycky v tom škrtají. Nebo se zjistí, že je třeba něco dopsat. Ale jinak tedy nemám rád přijít na první čtenou s polotovarem, který bychom pak společně s herci tzv. dotvářeli. Snažím se mít na první čtené opravdu hotovo, aby se čas dal využít na zkoušení spíš než dodělávání textu. Opravdu mi vadí někteří režiséři, kteří si text pořádně přečtou vlastně až s herci. Jsou tak leniví! Několikrát se mi poštěstilo, že jsem na textu pracoval ještě s dalším dramaturgem. A bylo to ve dvou případech ze tří opravdu skvělé, dramaturgové jsou velice důležité. Kéž by jich bylo více.

Dramatizace jsem zatím vždycky dělal jen s konkrétní vizí, s vědomím, kdo to bude režirovat a často i kdo to bude hrát. Do šuplíku si píšu jen poznámky o lásce, básničky nebo takové intimní příběhy často s motivem vraždy, maskulinní lásky, dálnice, Baltského moře, narcismu a sauny.

Působíš také jako moderátor Rádia Wave, díky čemuž se jistě seznámíš s celou řadou zajímavých hudebních děl. Dají se tyto dvě tvé profese propojit? Do jaké míry se vzájemně obohacují?

Propojit je v nějakém praktickém smyslu nelze, mám zakázáno v rádiu promluvit o Divadle MeetFactory. Ale pro svou divadelní práci z rádia pravidelně kradu. Především hudební oblast, se kterou jsem se díky RW podrobněji seznámil, přináší velkou inspiraci, přesně jak říkáš. Hudebníci se často vyjadřují k současnosti, politice, bývají intimní, veselí či vtipní. Je skvělé, že se musí umět vyslovit poměrně rychle, jeden track má třeba 3 minuty. Velice poučné. A také ty melodie, někdy mě vyložené celé pro-měnění či oživí. Připadá mi důležité a osvěžující donutit se pobývat aspoň trochu mimo divadelní svět, získat tak snad nějaký nadhled či odstup. Můžu říct, že být moderátorem v rádiu je snazší než připravit nějakou dramatizaci.

Máš nějaký divadelní sen? Např. nějakého režiséra či herce, s nímž bys chtěl spolupracovat? Nebo vysněné dílo, které bys rád adaptoval pro divadlo? A neláká tě psát původní divadelní hry?

Ano! Chtěl bych spolupracovat s Janou Pidrmanovou, která je mou nejoblíbenější českou i světovou herečkou. Nemám pro ni ale žádnou roli, nic takového, kde by se uplatnila tak, jak bych si ji představoval, jsem ještě nečetl. Možná ještě s Monikou Belucci, ale mladší. Jinak ne, většinou když mě něco napadne, tak se to buď realizuje, nebo na to zapomenou.

Před časem uvedlo Divadlo X10 mou hru *A zítra mě, láska, opět pochovej*. Byl to opravdu velký propadák, třebaže jsem tu hru připravoval s velkou chutí. Bylo mi z toho smutno, ale leccos jsem se tím i naučil. Pak jsem napsal takovou kratičkou rozhlasovou hru o lásce a včelách a ta se nazývala *Nese mě vítr*. Poslal jsem ji jedné režisérce, chtěla jsem, aby ji tato hříčka velmi zaujala. Ona si ji však nikdy nepřečetla, nebo se jí nelíbila a jen předstírá, že si to přečíst zapomněla. Už se neptám. Smutná bilance! Ale život je docela dlouhý.

Rozhovor vedla Marie Špalová.

Synopse dramatisací Matěje Samce naleznete v tomto vydání Zpráv DILIA.

MATĚJ SAMEC (1985, Karlovy Vary)

Vystudoval dramaturgii na DAMU. Spolupracoval s Divadelním studiem Továrna, divadlem Alfred ve dvoře, Slovenským národním divadlem, Národním divadlem Brno, Divadlem Alfa v Plzni, pražským Národním divadlem či Divadlem loutek Ostrava. Od roku 2013 pracuje jako dramaturg a umělecký šéf Divadla MeetFactory. Zaměřuje se na adaptace současné prózy. Od roku 2016 pracuje též jako externí moderátor Radia Wave. Pár měsíců žil v Buenos Aires.

Premiéry a užití děl

☆ první provedení
🏠 česká premiéra

4. 1. 2018
Naivní divadlo Liberec

Daniela Fischerová –
Filip Homola
ŽLUTÉ, MODRÁ, ZELENÝ

6. 1. 2018
Divadlo Špektákl Praha
(Studio Švandova divadla)

Stanislav Lem – **David Košťák** –
Jan Holec
SOLARIS
Překlad předlohy: **Pavel Weigel**

☆

6. 1. 2018
Slovácké divadlo Uherské
Hradiště

Fedor Gál – Martin Kubran –
Michal Skočovský
PŘES PLOTY
Překlad předlohy:
Miroslav Zelinský

☆

9. 1. 2018
Divadlo v Dlouhé Praha
(Kroužkova divadelní kavárna)
Stéphane Bouquet –
Francois-Xavier Rouyer
GHOST PROTOCOL
Překlad: **Linda Dušková**

☆

🏠

10 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Premiéry

12. 1. 2018 ☆
Divadlo D21 Praha
Johann Wolfgang Goethe –
Jakub Šmíd
**UTRPENÍ MLADÉHO
WERTHERA**
Překlad předlohy:
Erik Adolf Saudek

13. 1. 2018 ☆
Divadlo Polárka Brno
(Malá scéna)
Marylin Mattei
VNITŘNÍ NEPŘÍTEL
Překlad: **Petr Christov**

19. 1. 2018 ☆
Moravské divadlo Olomouc;
Činohra
Romain Rolland – **Ivan Talle** –
Jana Pithartová – Marián Pecko
PETR A LUCIE
Překlad předlohy:
Jaroslav Zaorálek

25. 1. 2018 ☆
DAMU DISK –
Divadelní studio Praha
Ingmar Bergman – Norbert
Závodský – Kateřina Slezáková
ŠEPOTY A VÝKŘIKY
Překlad předlohy:
Zbyněk Černík

27. 1. 2018 ☆
Studio Rote Praha
(A Studio Rubín)
Elfriede Jelinek
KRÁLOVNA DUCHŮ
Překlad: **Barbora Schnelle**

28. 1. 2018 ☆
Moravské divadlo Olomouc;
Činohra
Jan Werich – Jan Ťoupalík
**KRÁLOVNA KOLOBĚŽKA
PRVNÍ**

10. 2. 2018 ☆
Švandovo divadlo
na Smíchově Praha
Oscar Wilde – Martina Kinská
OBRAZ DORIANA GRAYE
Překlad předlohy:
Kateřina Hilská

16. 2. 2018 ☆
Divadlo Radost Brno
**Astrid Lindgrenová –
Pavel Trtílek**
PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA
Překlad předlohy:
Josef Vohryzek

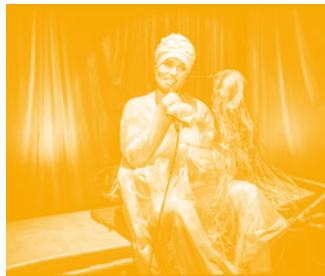
17. 2. 2018 ☆
Divadlo J. K. Tyla Plzeň;
Činohra (Velké divadlo)
**Alan Hollinghurst –
Matěj Samec**
LINIE KRÁSY
Překlad předlohy:
Michala Marková

17. 2. 2018
Městské divadlo Zlín
Francis Veber
DRAHÁ LEGRACE
Překlad: **Alexander Jerie**

22. 2. 2018
Divadlo NaHraně Praha
(Divadlo Kampa)
Michel Faber – **Jiří Bulis** –
Martin Severýn – Marie Jansová
NESKONALÁ
Překlad předlohy: Viktor Janiš,
Richard Podaný

23. 2. 2018
Centrum experimentálního
divadla Brno; Divadlo Husa
na provázku (Velká scéna)
Kateřina Tučková
VITKA
Hudba: **Petr Hromádka**

23. 2. 2018
Jihočeské divadlo České
Budějovice; Činohra
Jan Holec – **Miloš Macourek** –
Václav Vorlíček
PANE, VY JSTE VDOVA!

24. 2. 2018
Divadlo Letí Praha
(Vila Štvanice)
Alistair McDowall
KAPITÁN SKVĚLOUŠ
Překlad: **Jakub Štrom**
Scénické čtení z cyklu 8v8.

28. 2. 2018
Divadlo pod Palmovkou Praha;
Divadlo F. X. Kalby (Malá scéna)
Tomáš Dianiška
PUSŤTE DONŇU
K MATURITĚ!

28. 2. 2018
Pantheon production Praha
(Divadlo Palace)
Eric Assous
DOKUD NÁS MILENKY
NEROZDĚLÍ
Překlad: **Anežka Svobodová**

2. 3. 2018
Divadlo Radost Brno
Jaromír Nohavica –
Vlastimil Peška
KABARET NOHAVICA
ANEB BAREVNÉ KORÁLKY
NA ŠŤURCE

12 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Premiéry

8. 3. 2018
Divadlo Letí Praha
(Vila Štvanice)

Jez Butterworth

REKA

Překlad: **David Košťák**

Scénické čtení z cyklu 8@8.

10. 3. 2018
Východočeské divadlo
Pardubice

Jean-Claude Penchenat –

Ettore Scola – Petr Abraham

TANČÍRNA

10. 3. 2018
Městská divadla pražská Praha
(Rokoko)

Fjodor M. Dostojevskij –
Věra Mašková

IDIOT

Překlad předlohy:

Tereza Silbernágllová

16. 3. 2018
Moravské divadlo Olomouc;
Činohra (Velké divadlo)

Choderlos de Laclos –

David Šiktanc

NEBEZPEČNÉ ZNÁMOSTI

Překlad předlohy:

Dagmar Steinová

16. 3. 2018
Divadelní společnost
Petra Bezruče Ostrava

Guy de Maupassant – Kateřina
Menclerová – Michal Skočovský

MILÁČEK

Překlad předlohy: **Dana**

Melanová

16. 3. 2018
Divadlo Na zábradlí Praha

Thomas Bernhard – Dora

Viceníková – Jan Mikulášek

MÝCENÍ

Použití překladu: **Marek Nekula**

17. 3. 2018
Klicperovo divadlo Hradec
Králové (Beseda)

Roland Schimmelpfennig

ČERNÁ VODA

Překlad: **Jana Slouková**

22. 3. 2017
Divadlo v Dlouhé Praha
Sofoklés

ÉLEKTRA

Překlad: **Hana Burešová**

Úprava: Štěpán Otčenášek

Hudba: **Aléš Březina**

23. 3. 2018

Centrum experimentálního divadla Brno; Divadlo Husa na provázku (Sklepní scéna DHNP)

**Eva Turnová –
Sabina Machačová**
TURNOVÝ HÁJ

23. 3. 2018

Divadlo na Vinohradech Praha
Vladimír Neff – Jan Vedral
SŇATKY Z ROZUMU

24. 3. 2018

Klicperovo divadlo Hradec Králové
Fjodor M. Dostojevskij – **SKUTR**
BRATŘI KARAMAZOVI
Překlad předlohy:
Prokop Voskovec

24. 3. 2018

Komorní scéna Aréna Ostrava
Tomáš Vůjtek – **Janusz Klímsza**
CHACHARIJE
Hudba: **Vladislav Georgiev**

24. 3. 2018

Slovácké divadlo
Uherské Hradiště
Karolina Světlá –
Lenka Lagronová
KŘÍŽ U POTOKA

VÝHODNÉ PROVOZOVÁNÍ HER – ZAPLACENÉ ZÁLOHY

Divadelní oddělení upozorňuje na možnost výhodného provozování her zahraničních autorů, kde již byla zaplacena záloha a dílo lze tedy do vypršení smlouvy provozovat pouze za příslušná procenta honorářů zahraničních autorů (k nim je samozřejmě nutno připočítat procenta pro překladatele, příp. úpravu). Seznam je řazen chronologicky, novinky jsou vyznačeny tučně. Pro amatéry všechny francouzské hry za zálohu 400,- EUR netto na 8% z brutto tržeb, garantované minimum 90 EUR netto za představení, a španělské hry za zúčtovatelnou zálohu 300–400,- EUR netto na 8% z brutto tržby.

Synopse zde uvedených her naleznete na internetové stránce www.dilia.cz/synopse.

JMÉNO AUTORA – NÁZEV HRY	% Z HRUBÝCH TRŽEB (ZAPLACENO DO)
Woody Allen – Zahraj to znovu, Same	7,7% netto z btto (30. 6. 2019, profesionální divadla)
Woody Allen – Prokletí nefritového škorpiona	7% netto z btto (profesionální divadla)
Robert Askins – Přisámbůh	7% netto z btto (30. 9. 2018, profesionální divadla)
Marina Carr – U kočičí bažiny	6% netto z btto (21. 9. 2020, profesionální divadla)
Ray Cooney – Dvouplošník v hotelu Westminster, Prachy? Prachy!, Rodina je základ státu, 3 + 3 = 5	6% netto z btto (28. 2. 2021)
Ray a Michael Cooney – Tři bratři v nesnážích	6% netto z btto (31. 12. 2019)
Michael Cooney – Habaděra, Nájemníci pana Swana	6% z btto (31. 12. 2019)
Noel Coward – Líbáňky ve čtyřech	7% netto z btto (8. 12. 2019)
Joe DiPietro -Familie	7,7% netto z btto (30. 9. 2018, profesionální divadla)
Dan Goggin – Jeptišky	10% netto z btto (17. 8. 2018)
Christopher Hampton – Nebezpečné vztahy	8% netto z btto tržeb (1. 4. 2020, profesionální divadla)
Colin Higgins – Harold a Maude	7% netto z btto (24. 5. 2021)
Joseph Kesselring – Jezinky a bezinky	8% netto z btto tržeb (1. 6. 2018, profesionální divadla)
Daniel Keyes – Růže pro Algernon	7% netto z btto (31. 3. 2019, profesionální divadla)
Neil Labute – Tlustý prase	7,7% netto z btto (8. 4. 2019, profesionální divadla)
Martin McDonagh – Osiřelý západ	6,5% netto z btto tržeb (31. 12. 2018, profesionální divadla)
Arthur Miller – Čarodějky ze Salemu	7% netto z btto (31. 12. 2020)
Bernard Shaw – všechny hry	9% z btto tržeb (do 1. 10. 2018)
Bernard Slade – Vzpomínky zůstanou	7% netto z btto (31. 12. 2019, profesionální divadla)
David Tristram – Opačné pohľavi	6% netto z btto (30. 6. 2018)

Pro usnadnění orientace v synopsích námi zastupovaných her připojujeme ke každé z nich grafické značky, které přiblíží charakter hry, žánr, obsazení atd.

TRHÁK – hry, které doporučujeme zvláštní pozornosti, jsou totiž buď horkými novinkami nebo již zaznamenaly velké úspěchy na světových scénách.

KOMEDIE – hry, které je možno zařadit do žánru komedie.

HRY SE ZPĚVY, MUZIKÁLY – hry jednak hudebně dramatického žánru, nebo ty, které alespoň částečně obsahují zpěvy či tance.

HRY DOSTUPNÉ V ELEKTRONICKÉ PODOBĚ – hry, které máme k dispozici v elektronické podobě, a můžeme Vám je proto obratem poslat e-mailem.

KOMORNÍ HRY – hry s malým obsazením, maximálně do čtyř postav.

HRY VHODNÉ PRO AMATÉRY – hry vhodné pro profesionální soubory, ale zároveň dostupné i pro amatérská divadla.

HRY VHODNÉ PRO DĚTI A MLÁDEŽ, POHÁDKY – hry vhodné jednak pro dětské diváky, ale také pro mladé inscenátory, studentská, dětská divadla apod.

LOUČKOVÉ HRY – hry čistě loutkové, nebo i takové, ve kterých spolu s loutkami vystupují i živí herci.

NABÍZÍME

České hry

HRY KAROLA SIDONA V DILIA I.

CYRIL (1966)

Karol Sidon

Žánr: rozhlasová hra

Obsazení: 1 muž, 3 ženy

V počátcích své tvorby se Karol Sidon tematicky obracel především ke zkušenostem z původní rodiny, a tak jsou jeho první hry *Páté přikázání* a *Cyril* námětově spřízněny s novelami *Sen o mém otci* a *Sen o mně*. Avšak na rozdíl od próz, které se soustřeďují na hledání vlastní identity (autor se těžce smiřoval s tím, že už jako dvouletý ztratil otce), překračují jmenované hry rámec osobně zaujatého příběhu k obecnějšímu vystižení životních podmínek v tehdejší československé společnosti.

Předobrazem hlavní postavy hry je autorův vzdálený strýc, zatímco však skutečného Cyrila dohnalo závažné onemocnění k sebevraždě, dramatický hrdina ji nakonec nespáchá, naopak z jeho loučení se životem vytryskne bytostná potřeba být ještě na světě. Experiment se zvukovým médiem autor tentokrát vetkl do prostorově oddělených promluv (jakéhosi nepřímého dialogu mezi hrdinovým monologem situovaným na půdu a hovory jeho ženy s dalšími postavami, které se odehrávají v domě) demonstrující vzdálenost mezi dvěma životními názory.

V inscenaci Československého rozhlasu (1967, režie Antonín Moskalyk) titulní part nastudoval Čestmír Řanda.

(Lenka Jungmannová)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DVOJÍ ZÁKON (1968)

Karol Sidon

Žánr: rozhlasová hra

Obsazení: 7 mužů, 2 ženy

Hrou *Dvojí zákon* se v autorově dramatece otevírá další námětový okruh – interpretace biblické, v tomto případě novozákonní mytologie. Jak název napovídá, drama pomocí Ježíšova portrétu načrtává základy křesťanského myšlení jakožto konfrontačního ke Starému zákonu. Děje se tak prostřednictvím Jidáše, který těsně po ukřižování vypráví Kaifášovi Kristův příběh. V druhé rovině děje doplňuje vyprávění sám Ježíš, zpřítomněný ve vložených retrospektivních scénách – autorově snaze ozvláštnit tentokrát víceméně tradiční formu. Drama ukazuje Krista jako člověka, který nedokázal unést, že ho vlastní lid nepřijal, a tak se dobrovolně vydal smrti, neboť doufal, že se mu podaří probudit věřící alespoň zázrakem vzkříšení. Navzdory vážné tematice, v níž má své kořeny celá západní kultura, se Sidonovi skládaným dějem a především svěžím, nepatetickým dialogem podařilo oživit mýtus natolik, že hra získala až jakýsi transcendentní rozměr. Snad proto ji premiérově uvedl nejen Československý rozhlas (v roce 1969 v režii Jiřího Horčíčky), ale byla nastudována také scénicky – v Divadle pracujících v roce 1970 (režie Zdeněk Zydron).

(Lenka Jungmannová)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

LATRÍNY (1972)

Karol Sidon

Obsazení: 8 mužů

Na námět hry přivedl autora jeho strýc, který se jako rakouský oficer za první světové války dostal do ruského zajetí a byl převezen na Dálný východ. Bohatí Židé tehdy pro souvěrce vyslali záchranou loď, ale ti odmítli odplout, neboť nepobrala všechny zajatce. Protože nechtěl být nařčen z propagace židovství, přesadil Sidon příběh mezi důstojníky a vojáky. Dilema důstojníků, zda se zachránit a nechat vojsko na ostrově napospas hladu a nemocem, kořeněné životními pravdami švejkovského vojína jménem Prdel a zakončené vyměnění většiny zajatců až na kapacitu původní lodi (včetně skoro celého důstojnického sboru), symbolizuje absurditu veškerého válečného, potažmo i neuváženého záchranářského počínání.

První divadelní hra Karola Sidona, která vznikla na žádost Zdeňka Duška a Karla Meistera z Divadla Maringotka. Vzhledem k tomu, že autorovy problémy s režimem se začaly prohlubovat, Divadlo Maringotka si hru už netrouflo nasadit. Rozezkoušená inscenace se pak dostala k Jaroslavu Čejkovi do Uměleckého studia mladých Rubín, který na základě tvrzení, že jde o dílo protiválečné, přiměl Pražské kulturní středisko k souhlasu s uvedením (hru nastudoval sám autor.) Asi šestou schvalovací předváděčku, která se podle interních materiálů divadla Rubín konala 21. 5. 1973, však osobně navštívil vedoucí kulturního oddělení Ústředního výboru KSČ, nechvalně známý „normalizátor“ Miroslav Müller, hru označil za špatnou, a přítomný autor se před jeho zraky urazil a odešel. Poté bylo provozování kusu zakázáno, stejně jako pokračování Sidonovy kariéry.

(Lenka Jungmannová)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PANÍ SVĚT (1969)

Karol Sidon

Žánr: rozhlasová hra
Obsazení: 3 muži, 1 žena

V dramatu *Paní Svět* se autor zhlédl v postavě před Sokratovského filosofa Demokrita, kterého přichází navštívit lékař Hippokrates a přivádí mu krásnou dívku doufaje, že se mu podaří vytrhnout myslitele z asketického života v ústraní. Demokritos na chvíli dívčinu kouzlu skutečně podlehe, avšak v tom se mu zjeví odporná Medúza, již nazývá Paní Svět a která jej požívá za živa, a tak se s konečnou platností rozhodne zůstat sám se svým „pomateným“ rozumem. Hra se stává filosofickou disputací mezi pragmatickým zakoušením životních radostí a skeptickým postojem ke světu. Nastudována byla v Československém rozhlasu (v roce 1970 v režii Jiřího Horčíčky).

(Lenka Jungmannová)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ (1965)

Karol Sidon

Žánr: rozhlasová hra
Obsazení: 2 muži, 3 ženy

Rozhlasová hra *Páté přikázání*, která je zkrácenou a přepracovanou verzí *Snů o Velikém pátku* (literárního scénáře, který autor předložil jako absolventskou práci v oboru dramaturgie a scénaristika na FAMU v roce 1964), zachycuje složitý vztah mezi rodiči a synem. Ve hře se otec taxikář, který si přivydělává jízdami načerno, snaží po svém vzdorovat režimnímu kádrování

a fízlování zaměstnanců, zatímco psychicky labilní matka trpí výčitkami svědomí a stihomamem, a tak není divu, že se dospívající Pavel pokouší vymanit z traumatického sevření nefunkční a společensky ostrakizované rodiny. Podobně jako v autobiografických prózách, i v *Pátém přikázání* se Sidonovi podařilo formulovat neobyčejně působivý dialog, který od jakoby autentické řeči přechází až k jakémusi proudu vnitřního vědomí.

Rozhlasové specifikum díla autor ještě zdůraznil principem „rozhlasu v rozhlasu“, když nechal rodiče seznat synovy názory během vysílání rozhlasového rozhovoru, který s ním natočili ve škole. Život ve lži, zaviněný neustálým kontrolním tlakem systému na profesní i soukromý život občanů a viděný nezaujatými očima mladého kluka, se tak odhalil v nejcitlivější chvíli, kdy si pyšní rodiče chtěli poslechnout potomka, a zároveň tou nejdrsnější formou – syn své výhrady nesdělil rodičům, nýbrž adresoval je rovnou celé zemi. Touto jemnou finesou Sidon trefně zobrazil rozpad rodinných a společenských hodnot v socialistických poměrech.

Hru nastudoval Československý rozhlas v roce 1966 v režii Vladimíra Semráda.

(Lenka Jungmannová)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

SAMOTKA (1967)

Karol Sidon

Žánr: rozhlasová hra
Obsazení: 3 muži

Ve hře *Samotka* spojil autor motivy z předchozích her (*Páté přikázání* a *Cyril*) – motiv generační a motiv umírání. Spor těžce nemocného starce s dočasně osleplým mladíkem o to, jestli usilovat o přemístění pacienta, jehož chrápání je v noci ruší, se postupně mění

v konfrontaci lidských postojů k tomu, jak se v instituci s nařízeným režimem, jakou je nemocnice, vyrovnat s vlastní nedostatečností. Snad každému posluchači musela být jasná zástupnost zvoleného prostředí, poukazující k životu v totalitě.

I v tomto díle vystupovalo zvukové specifikum do popředí v nejsilnějším momentě – důkazní magnetofonová nahrávka chrápání totiž zazní těsně po tom, co je chrápající shledán mrtvým, a zpětně tak dokládá malichernost původního problému oproti skutečným lidským těžkostem.

Hru nastudoval Československý rozhlas v roce 1968 v režii Antonína Moskalyka.

(Lenka Jungmannová)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

SHAPIRA (1972)

Karol Sidon

Obsazení: 6 mužů, 4 ženy

Shapira je bezpochyby nejznámějším a nejhranějším Sidonovým titulem. Kompozičně autor rozložil děj do dvou časoprostorově odlišných rovin: rámec tvoří příběh Miriam Harryové, která se bojí poznat pravdu o svém otci, protože nemůže unést představu, že mu celý život křivdila, zatímco vnitřní rovina je příběhem objevitele biblických rukopisů Mojžíše Shapiry, který za ně ale při prodeji žádá příliš mnoho a navíc má profesně pošramocenou pověst, takže nakonec je původnost svitků zpochybněna, což Shapiru dožene k sebevraždě. Přes propast času – první rovina se odehrává v roce 1883, druhá v roce 1947 – tak spolu ve hře diskutují „žalující“ osamělá spisovatelka, již otcova kauza pokazila život, a Shapira, který se má před dcerou zpětně obhájit. Revize rodinné kauzy, která se vlastně odehrává v Myriamině mysli a již vydatně napomůže sdělení mladého badatele,

že pravost rukopisů již lze doložit srovnatelným nálezem, dojde smírného konce: Shapira uzná svoje fanfaronské jednání a Myriam přizná, že mu ublížila, když se k němu nehlásila.

Ačkoli se drama opírá o skutečné události, můžeme je číst především jako příběh o cestě k pravdě, která bývá neschůdná a někdy, aniž bychom to tušili, je ukryta přímo v nás samých. Vztah dcery a otce ve hře lze chápat také jako paralelu se Sidonem často zobrazovaným vztahem syna k rodičům. Současně se tu na okraji „subjektivního“ příběhu zračí i objektivní dějiny. Shapirovu rodinu totiž později rozmetá genocida a mytické rukopisy navěky zapadnou v muzejním depozitáři. Hra je tedy nejen kritikou toho, jak člověk zachází s vlastní historií, ale stává se i jakousi ironickou výtkou tomu, jak lidé nakládají s dějinnými dokumenty.

(Lenka Jungmannová)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

KAROL SIDON (1942)

Ačkoli je literární tvorba dramatika, prozaika a scénáristy Karola Sidona rozmanitá a široká, jeho oficiální kariéra trvala poměrně krátce; první dílo, rozhlasovou hru *Páté přikázání*, kterou napsal v roce 1965, a jeho poslední legálně zveřejněné dílo, divadelní hru *Latríny*, nastudovanou v roce 1973, od sebe dělí pouhých osm let. Potom už se Sidon ocitl na pověstném „seznamu“ zakázaných spisovatelů, který autory zbavoval práva publikovat a veřejně působit. Do té doby však stihl napsat řadu významných děl. Především pět rozhlasových her, jež byly doposud prakticky neznámé: *Páté přikázání*, *Cyril*, *Samotka*, *Dvojitý zákon* a *Paní Svět*. Vedle toho na sebe – už jako redaktor Literárních listů, respektive Listů, kde působil v letech

1968–69 – upozornil autobiograficky laděnými prózami *Sen o mém otci* (1968) a *Sen o mně* (1970), jakož i spoluautorstvím scénářů k filmům svého spolužáka z FAMU Juraje Jakubiska *Zběhové a poutníci* (1968), *Ptáčkové, sirotci a blázni* (1970) a *Na shledanou v pekle, přátelé...* (1970). Když ho v roce 1969 propustili z novin (před tím byl dva roky dramaturgem Studia kreslených a loutkových filmů Jiřího Trnky) a kontakt s ním přerušil i rozhlas, nějaký čas ho ještě držely „nad vodou“ nabídky z televize, pro niž vytvořil scénář podle Turgeněva *Otcové a děti* (1971, režie Eva Sadková) a scénář k televiznímu filmu Jaroslava Balíka *Adam a Gabriel* (který byl odvysílán pouze v Itálii v roce 1973). Scénář *Kancelář na výsostech* z roku 1972 už televize nenatočila a nerealizovány zůstaly i filmové scénáře *Kuráž a Mlýn* z počátku 70. let, které napsal pro Jakubiska.

Paradoxní je, že právě událost, která se stala tečkou za spisovatelovou oficiální činností, nastartovala jeho kariéru dramatika. A tak i když byl Sidon v roce 1972 jako řada jiných intelektuálů nucen profesně přesedlat (do roku 1973 pracoval jako trafikant v kiosku Poštovní novinové služby, pak byl dva roky pomocným dělníkem v podniku Vodní zdroje), s vervou psal pro divadlo. Svoji roli v tom jistě sehrálo i zdání, že by snad ještě mohl uvést hru *Shapira* v Realistickém divadle (kde ji chtěl nasadit autorův „dvorní“ režisér Luboš Pistorius) či *Labyrint* v Laterně magice (o což se zajímal režisér Miroslav Macháček), anebo že by drama *Zpívej mi na cestu* mohlo být přijato v Divadle na Vinohradech. Nestalo se: *Shapira* měl premiéru až v roce 1990, *Labyrint* o rok později a *Zpívej mi na cestu* zůstalo neuvedeno.

Další fáze Sidonovy dramatické tvorby se začala odvíjet v roce 1977, kdy podepsal Chartu a přivolał tím na sebe silnější diskriminační zájem oficiálních struktur. Do neoficiální literární obce naopak jako by se v té době teprve cele včlenil. Jednak se dočkal významného uznání – v roce 1978 mu sám Jiří Kolář udělil Cenu Jiřího Koláře, jednak začal vydávat v samizdatu a jednak se ve svých

hrách začal námětově přimykát k takzvané disidentské dramatičce, která vykreslovala osudy hrdinů ocitajících se v opozici vůči režimu.

V roce 1983 Sidon přistoupil na naléhání úřadů (v rámci nechvalně známé akce Asanace, jíž se Státní bezpečnost snažila vyobcovat disidenty z Československa) a rozhodl se odejít do Heidelbergu, kde mu na Hochschule für jüdische Studien nabízeli studium hebraistiky. V roce 1992 Sidon zakončil studia na rabínském semináři v Jeruzalémě a 28. 9. 1992 byl jmenován vrchním pražským, 8. 11. téhož roku pak vrchním zemským rabínem. Jakožto autor vystupuje pod pseudonymem Chaim Cigan.

(Lenka Jungmannová)

PTÁKOVINA

Milan Kundera

Obsazení: 8 mužů, 5 žen

Pravda je ukryta tak hluboko, že je úplně neškodná a nemusí nám na ní vůbec záležet.

Satirická komedie Milana Kundery je alegorií na nejrůznější podoby fízlování, zneužívání a opájení se mocí. Ředitel školy nakreslí na tabuli kosočtverec, který představuje ženské pohlaví, nechá tuto událost vyšetřovat a sarkasticky se baví reakcemi svých kolegů. Vyšetřovací komise krivě obviněného žáka, snaživě přiznávajícího neprovedený čin, odmění údělem fízla. Ředitel, opojený svou mocí, však nerozvážně přiznává manželce předsedy vše, co si doopravdy myslí o jejím muži a tím spadne do pasti, takže se stane proti své vůli jakýmsi sexuálním otrokem. V závěru hry zazní z úst vítězně nevěrné chlípnice zásadní sdělení: „Moc je nejsladší,

když je úplně nepřiměřená. Když blbec vládne moudrému, slabý silnému, ohavná krásnému...”

AUTOR SE VYPTÁVÁ AUTORA

- Kdy jsi Ptákovinu napsal?

- Během jediného šťastného týdne roku 1966 v malém pokoji malého hotelu v Trenčianských Teplicích, kde jsem byl po pět dnů vždycky dopoledne sám. Nálada, v jaké autor napíše nějakou svou věc, natrvalo ovlivní jeho vztah k ní. Tím chci říct, že jsem Ptákovinu měl vždycky moc rád.

- To je důvod, že ses k ní přestal na tak dlouho hlásit?

- Nepřestal jsem se k ní hlásit. Hra měla prostě podivný osud. Už si dnes nepamatuju, co jsem s jejím rukopisem podnikal, ale zřejmě teprve v roce 68 ho nějaká divadla přijala, takže první premiéra se uskutečnila po rus-kém vpádu, na začátku roku 1969, tedy v ten nejhorší možný čas. Hrála se v Liberci, v Ostravě, v Brně a v Praze ve zcela výjimečně euforii, ale též zcela výjimečně krátce, vlastně jen několik měsíců, protože koncem téhož roku dopadla na zemi definitivní tma a hra byla zakázána.

- Jak se ti líbila představení?

- Moc. To v Divadle Na zábradlí jsem viděl nejmíň desetkrát. Uvaděčky měly legraci, že se z celého publika nejvíc směje autor. Miloš Kopecký hrál ředitele, Josef Chvalina předsedu. Chtěl bych jim ještě jednou na tak zvaný, onen svět' poslat svůj vděčný pozdrav.

- Ptákovina se samozřejmě v Čechách už nemohla hrát, ale ty jsi emigroval do Francie, kde se jiná tvoje hra, Jakub a jeho pán, dodnes hraje. Tak proč ne Ptákovina?

- Narazilo to na podivnou překážku. Hra, jak víš, je založená na kresbě kosočtverce. Myslíš jsem si, že ten symbol je znám na celém světě. Ale pak jsem zjistil, že Francouzům to vůbec nic neříká a že tomu znaku rozumějí pravděpodobně jen Češi. Bez magie kosočtverce ztratila hra své boží pozeňání. Nevěděl jsem, jak ho nahradit. A protože život ve Francii mne zcela pohlcoval a divadlo nebylo nikdy mou vášní, stala se Ptákovina pro mne jen blednoucí vzpomínkou.

- A v Čechách po roce 89?

- Nebyl jsem na to připraven. Potřeboval jsem se na hru po tak dlouhé době znovu podívat a hlavně si být jist, že ten, kdo ji bude inscenovat, na ní nebude nic měnit. A tak zůstávala Ptákovina nadále jen vzpomínkou až do chvíle, kdy mi vzkázal Ladislav Smoček, že by mu udělalo radost ji inscenovat. Tím se všechno změnilo. Především je Smoček starý přítel, kterého mám rád. Za druhé ho obdivuju i jako režiséra i jako dramatického autora. A za třetí, právě proto, že není jen režisér, ale zároveň (anebo hlavně) dramatický autor, je jedním z těch mizejících divadelníků, kteří ještě berou vážně dramatický text.

- Když jsi se na hru po letech znovu podíval, zasahoval jsi do ní?

- Velmi málo. Ale trochu přece.

- Ještě prozrad', co jsi chtěl říci tím divným titulem?

- Že je to komedie do té míry nevážná, že je víc než komedie: že je to ptákovina.

(Milan Kundera)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DRAMATIZACE MATĚJE SAMCE V DILIA

ČERVENÁ A BÍLÁ

Dorota Masłowska, Matěj Samec

Překlad: Barbora Gregorová

Obsazení: 1 muž, 5 žen

Divadelní adaptace výjimečného kontroverzního románu „Červená a bílá“ uznávané polské autorky. Sonda do nitra mladého člověka, který ve světě bez hodnot jen těžko hledá hodnotu sebe sama. Generační výpověď o dnešních mladých lidech, zbavených hodnot, kteří tápající v bludišti laciných drog, konzumního světa, sexuálních

dobrodružství, hospodské nudy a nicnedělání, což stojí v kontrastu ke zdánlivě absolutní svobodě skýtané okolním světem...

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

HOŘÍ

Sudabeh Mohafez, Matěj Samec

Překlad: Tereza Semotamová

Obsazení: 1–2 muži, 3–6 žen

Úspěšné hudební producentce Mané vyhoří byt, přežije jen zázrakem. Její psychický stav se ovšem i měsíce po katastrofě setrvale zhoršuje. Kdo je Pia, která s ní vede vyčerpávající noční rozhovory? Kdo je Hjartan, který se Mané měl údajně potřebo pomstít? A kdo vlastně založil požár? Na povrch pozvolna vyhřeje hluboko zasutá minulost. Ta odhaluje obraz ženy, která je pod rouškou úspěšné, uznávané a nezávislé osobnosti zoufalou a fatálně osamělou bytostí. Skvostně vystavěný psychologický thriller s detektivními prvky podává sugestivní zprávu o člověku, pro kterého byla kdysi hudba vším.

Divadelní adaptace románu současné německé autorky íránského původu měla premiéru v roce 2016 v pražské MeetFactory.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

JASNO LEPO PODSTÍN ZHYNA

Sara Baume, Matěj Samec

Překlad: Alice Hyrmanová McElveen

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 muž nebo žena a Autorádio

Ray žije sám v domě svého otce. Bez vazeb, bez vztahů, bez spřízněné duše a vlastního místa na světě. Jednoho dne si v útulku pořídí zohaveného jednookého psa. Tím začíná silný příběh jedné atypické lásky, který je dobrodružnou a očištnou cestou napříč čtyřmi ročními obdobími, během nichž dochází k postupnému odhalování Rayovy komplikované minulosti.

Dramatizace románu nadějně irské autorky o ničivých následcích izolace a hojivé síle soucitu, blízkosti a náklonnosti.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

POČÁTEK VEŠKERÉ LÁSKY

Judith Hermannová, Matěj Samec

Překlad: Petr Štědroň

Obsazení: 2 muži, 4 ženy

Stella se se svým mužem a šestiletou dcerou nastěhovala do nového domu v satelitním městečku na kraji německého maloměsta. Jednoho dne u Stelly zazvoní neznámý muž. Zeptá se, zda má zapnutou televizi, anebo poslouchá hudbu. Rozpozná Bacha. Prsty má žluté od nikotinu. Co je třeba k tomu, aby se spokojený život mladé bohaté rodiny rozložil na prvočinitele? Melancholie, nejasný pocit, že to, co přijde, bude nejspíš zlé anebo ještě horší.

Nepolapitelný strach, pro který nemáme jméno a který přesto nakonec určí náš život.

Adaptace německého románu je příběhem o stalkingu, zranitelnosti a křehkosti lidského štěstí.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

POHLAVNÍ ŽIVOTY SIAMSKÝCH DVOJČAT

Irvine Welsh, Matěj Samec

Překlad: Robert Tschorn

Obsazení: 2 ženy

Nadváhou a depresí sužovaná umělkyně Leny a nesmlouvavá trenérka fit centra Lucy. Jejich příběh se nečekaně protne po náhodné noční přestřelce. Krev a mlíko, kalorie a pot, křehké životy navenek silných žen žijících v Miami. Co chtějí siamská dvojčata: lásku, svobodu? V barvách, jimiž je Welshova Amerika proslulá.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DRUHÝ ŽIVOT VERONIKY (2014)

Vladislav Kracík

Žánr: komedie

Obsazení: 5–6 mužů, 4 ženy

Třicátnická romantická komedie s mysteriózními prvky. Hlavní hrdinka Veronika slaví triatřicáté narozeniny a je na zhroutení, protože kromě toho, že nemá žádnou bůhvíjakou práci, nemá byt ani přítele, tak na její

narozeniny nikdo nedorazí, tedy kromě její praštšené kamarádky Žanety. Společně se ale rozhodnou všem nespravedlnostem osudu čelit! A to alkoholem. Během jejich tahu městem se nakonec objeví v podivném baru s názvem Druhý život a tam se kolem Veroniky začnou točit dva muži ve středním věku. A protože se Veronika není schopna rozhodnout, se kterým z nich má odejít domů, objeví se zvláštní pán v klobouku, který jí nabídne, ať si hodí žetonem z rulety. Číslo je první muž, znak druhý. A tak si Veronika hodí. A od té doby se začnou dít věci...

Stěžejním tématem komedie je kromě partnerských vztahů také téma třicátníků. Autor, sám v této věkové kategorii, prostřednictvím hry konstatuje, že po třicítce ztratí člověk poslední ideály a že mu s třemi křížky na krku začíná nová realita, ve které neplatí nic, co bylo do té doby samozřejmé. A tak je hra plná životních paradoxů a rozporů: tvůrce nejružnějších peticí za veřejné blaho podvádějící svoji manželku, férový majitel kasína, striptér romanticky milující svoji novomanželku atd. Co s tím vším? Brát život s humorem. Ono to nakonec vždycky dobře dopadne.

Autorem textu je Vladislav Kracík, umělecký vedoucí Divadla Tramtarie v Olomouci. Tematicky i žánrově na tuto hru navazuje další autorův text z roku 2017 s názvem *Po stopách něžného muže*, který se zabývá problematikou vztahů třicátníků, tentokrát ale z mužské perspektivy.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

KABARET NAHATÝ SHAKESPEARE (2015)

Vladislav Kracík

Žánr: komedie, kabaret

Obsazení: 3 muži, 2 ženy

Pět v jednom aneb Pět nejslavnějších tragédií Williama Shakespeara v jedné divadelní komedii (*Romeo a Julie, Král Lear, Othello, Macbeth a Hamlet*). Všechno, co jste chtěli vědět o Shakespeareovi a báli jste se zeptat!

Pět herců z nadace Zachraňte klasiky se rozhodlo nastudovat pět shakespearovských tragédií. A protože „ta klasika zase tolik nevydělává“, rozhodnou se s minimem prostředků uvést všech pět tragédií během jediného večera. A jelikož nezbyly peníze ani na režiséra, režirují si jednotlivé kusy navzájem. Přímou před diváky tak začnou provádět škrty, vysvětlovat jednotlivé situace a předehrávat nejslavnější scény. Součástí inscenace jsou také autorské písně, vysvětlující některé momenty ze života Williama Shakespeara.

Kabaret Nahatý Shakespeare byl poprvé uveden v Divadle Tramtarie Olomouc v roce 2015 v režii Jiřího Trnky a stal se nejuspěšnější inscenací divadla v historii, má za sebou již celou řadu hostování včetně účasti na mezinárodním divadelní festivalu v Bukurešti Fest in on the boulevard.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PO STOPÁCH NĚŽNÉHO MUŽE (2017)

Vladislav Kracík

Žánr: romantická komedie

Obsazení: 4–5 mužů, 5–7 žen

Nejdřív ji musíš pochválit: Ty jsi vážně skvělá holka! A hned potom jí řekneš: Ale myslím, že si zasloužíš někoho lepšího, než jsem já. Jako že se s ní rozcházíš kvůli ní, chápeš?

Komedie o hledání romanticky založených mužů, jejichž existence nebyla nikdy zcela prokázána.

V hlavní roli této třicátnické romantické komedie ze současnosti vystupují tři muži, kteří se jednoho dne náhodně potkají na bazénu. A ačkoliv je každý z nich zcela rozdílného založení, nakonec je sblíží společné téma, a tím jsou „trable s holkama“. První z nich je již pět let po rozchodu, ale stále

ho ještě nepřestal strašit přízrak jeho bývalé přítelkyně, druhý je nenapravitelný svůdník, kterého začínají pomalu ale jistě dobíhat jeho hříchy z minulosti a třetí se právě zasnoubil se ženou, se kterou se chtěl dlouhodobě rozejít. A nikomu z nich jeho současný stav nijak nevyhovuje. Ale co s tím, do háje? Když je jakákoliv domluva s opačným pohlavím tak složitá?

Hlavním tématem *Něžných mužů* jsou vztahy a romantika v mužském vidění světa. *Něžní muži* jsou totiž romantickou komedií o mužích... a pro muže.

Nejnovější text Vladislava Kracíka, uměleckého šéfa Divadla Tramtarie v Olomouci. Hra *Po stopách něžného muže* žánrově navazuje na jeho předchozí text z roku 2015 s názvem *Druhý život Veroniky*.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NABÍZÍME

PŘELOŽENÉ zahraniční hry

NEROZUMNÍ VYMÍRAJÍ (DIE UNVERNÜNFTIGEN STERBEN AUS, 1973)

Peter Handke

Rakousko

Překlad: Barbora Schnelle

Žánr: činohra

Obsazení: 6 mužů, 2 ženy

QUITT: Dnes jsem smutný.

HANS: A co jako?

QUITT: Ráno jsem uviděl manželku v županu s nalakovanými nehty na nohou a najednou se cítil opuštěně. Byla to taková věčná opuštěnost, takže o ní teď mohu mluvit s naprostou samozřejmostí. Ulevilo se mi po ní, pohltila mě, roztekl jsem se v ní. Opuštěnost byla objektivní, byla vlastností světa, žádný můj výmysl. Všechno se ode mne odvrátilo, ve vlídné harmonii. Při srání jsem slyšel svoje zvuky, jako kdyby vycházely od někoho z vedlejší kabiny. Když jsem pak jel tramvají do kanceláře –

HANS: Abyste neztratil kontakt s lidmi a studoval jejich potřeby za účelem výroby nových produktů?

QUITT: – zařízla se mi smutná zatáčka, kterou tramvaj opisovala dlouhým

obloukem, jako toužebný sen hluboko do srdce.

HANS: Panu Quittovi se do duše zařízla bolest světa.

Handkeho stále aktuální společensko-kritická hra *Nerozumní vymírají* se odehrává v prostředí kapitalistických podnikatelů, kteří se rozhodnou uzavřít kartel, aby se vzájemnou konkurencí nepřipravovali o zisk. Hlavní postavou je podnikatel Hermann Quitt, který, ač mladý, začíná bilancovat, a přitom pociťuje akutní ztrátu smyslu života.

Nerozumní vymírají jsou plastickým obrazem moderního světa podnikání. Handke zde ukazuje zájmy, které jsou založeny pouze na kapitálu a majetku a které se plíživě dostávají až do osobní sféry a deformují osobnost člověka.

Premiéra se konala 17. 4. 1974 v Theater am Neumarkt v Curychu (režie: Horst Zankl).

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA. Překlad vznikl pro publikaci Peter Handke: Pět her.

STOPY ZBLOUDILÝCH (SPUREN DER VERIRRTEN)

Peter Handke

Rakousko

Překlad: Barbora Schnelle

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní

A opět se ze zástupu, který ihned zalidní scénu, vynořuje pár mužů a ženy. Ti dva jdou zavěšeni do sebe. Ale tihle, tak to aspoň vypadá, nikam nespěchají. Ostatní chodci jdou podstatně rychleji než naše dvojice. Ta má moře času. U úst jim hraje úsměv vítězů. Zrovna někoho porazili. Koho?

Handkeho *Stopy zbloudilých* je epizující scénář, jehož jedinou mluvící postavou je brechtovský komentátor, který čtenáři zprostředkuje veškeré scénické dění. V textu procházejí lidé, jeden po druhém, ve dvojicích, trojicích a hovoří spolu. Dialogy procházejících postav jsou pouhým odskokem, pouhým doslovením něčeho, co bylo, jsou stopami zbloudilých lidí. Handkeho specifický filozofický text je odrazem stop po událostech, po akcích, dějících se ve všedním životě, v mýtech a v uměleckých dílech všech dob. Ve hře se nenápadně objevují otázky, které se dotýkají samotné lidské existence. Kdo jsme, kde jsme, odkud jdeme a kam?

Hra měla premiéru v režii Clause Peymanna v únoru 2007 v Berliner Ensemble.

Text se stal také předlohou pro libreto stejnojmenné opery Philipa Glasse (libreto napsal intendant Musiktheater am Volksgarten Rainer Mennicken).

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA. Překlad vznikl pro publikaci Peter Handke: Pět her.

DOMEČEK PRO PANENKY,

2. DÍL (2017)

Lucas Hnath

USA

Překlad: Dana Hábová

Žánr: činohra

Obsazení: 1 muž, 3 ženy

Hra nominovaná na cenu Tony navazuje na Ibsenovu *Noru (Domeček pro panenky)*. Začíná prostým zaťukáním na dveře – na ty stejné dveře, které za sebou před patnácti lety zabouchla. Nyní se Nora vrací. Poté, co opustila svého muže a svoje děti, stala se úspěšnou autorkou feministických románů. Vrací se, aby stvrdila svůj rozvod s Torvaldem. Potřebuje, aby podepsal rozvodové papíry. Rodina zpovídá Noru o tom, co za tu dobu

dělala – všichni si již mysleli, že zemřela – a postupně vznášejí svá obvinění proti ní.

Hra, která měla premiéru na Broadwayi 27. dubna 2017, je palčivě aktuální studií nepsaných pravidel společnosti a genderu.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA

PŘEDRAHÝ PŘÍTEL (LE MAÎTRE CHANTEUR)

Jacques Mougenot

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: komedie

Obsazení: 3 muži, 1 žena

Předrahý přítel je komedie současného francouzského autora J. Mougenota, která si hraje s dvojným smyslem slova „drahý“. Drahý je ten, kdo nás hodně stojí nebo ten, koho máme rádi, hodný člověk, který pro nás mnoho dělá. Courtois, přítel pana Savenela, zpočátku působí, že patří do první skupiny. Nicméně na konci se ukáže, že je přítelem opravdovým, pro Savenela se obětuje a pomůže mu najít jeho životní cestu.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NOSTALGIE ŠVÁBŮ (LA NOSTALGIE DES BLATTES, 2017)

Pierre Notte

Francie

Překlad: Adéla Poláková (Nerstová)

Žánr: činohra

Obsazení: 2 ženy

Dvě staré dámy, Cathrine a Tania, vystavují své stáří veřejnosti. Chlubí se tím, že nemají žádné plastické operace, že se mohou pyšnit čistým přírodním stářím. Chtějí být na obdiv, dokonce umí velmi věrohodně sehrát, že trpí Alzheimerem nebo Parkinsonem, ale nikdo nepřichází, aby je obdivoval nebo se o ně zajímal. Připadáme si téměř jako v panoptiku stařen, kde není nic, ani prach, ani mouchy, nic. Místo by však mohlo být stejně tak i sanatorium, protože se stále čeká na zdravotní službu. Nikdo ale nepřijde (aluze na *Čekání na Godota* není jistě náhodná). Tyto dvě dámy jsou zde na svých židlích naprosto opuštěné, samy ve svém umírání, samy se svými vzpomínkami a lítostmi.

Jediným rušivým elementem v této samotě jsou jakési létající drony, které je neustále ohrožují. Nikdy je však nesestřelí a ony musí dál čelit své samotě a konci svých dnů.

Hra nabízí skvělou hereckou příležitost pro dvě zralé herečky.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TŘI ŽENY KOLEM MÉ POSTELE (TRZY KOBIĘTY WOKÓŁ MOJEGO ŁÓŻKA)

Przemysław Nowakowski

Polsko

Překlad: Pavel Peč

Žánr: komedie

Obsazení: 1 muž, 3 ženy, 1 postel

A teď celý příběh v reportérské zkratce. Postel je počátek i konec. Alfa a omega. Počátek, protože tlumí první výkřik. A konec, protože zachytí poslední vydechnutí.

Tři ženy – Mája, Marta a Bety – a jeden muž. Neboli ústřední vypravěč „Já“ a kolem něj jeho matka, jeho bývalá manželka a její nejlepší kamarádka, o níž má Já zájem. A především postel, která po celou dobu zaujímá ústřední místo na jevišti i v promluvách všech zúčastněných: dějiště zrodu, skonů, hádek, odchodů a milování. Ale komu teď vlastně patří? Má na ni Já po tom všem, co se na ní za ta léta odehrálo, stále nárok? Není to snad jediná společnice, která mu v životě zbývá? Stane se závěrečné, až biblické vykoupení v plamenech kýženým očistným rituálem, který všechny a všechno spasí? Tím si není nikdo z přítomných vůbec jistý.

Sled dialogů mezi mužem a ženami jeho života, které připomínají rychle se střídající filmové skeče, doprovází třeskutý humor i sarkastický tón, komické i melancholické vzpomínky na společnou minulost muže a jeho tří žen, ale i varování a palčivé obavy o budoucnost jak křehkých vzájemných vztahů, tak postele samé: ve hře je její symbolická naplněnost, přeplněnost i tíživá prázdnota. To vše v dokonale vypointovaném ději ztvárněném nesmírně živým jazykem jednoho z nejtalentovanějších scenáristů a dramatiků současné střední generace v Polsku.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PRZEMYSŁAW NOWAKOWSKI

(nar. 1970, Varšava)

je polský publicista, filmový a televizní scenárista a dramatik. Absolvent dějin umění na Varšavské univerzitě. Často spolupracuje s filmovým režisérem Bartoszem Konopkou (mj. scénáře k filmům *Niemy a Krew Boga*). Je mj. autorem scénářů k filmům *Andrzej Wajdy Katyň* a *Boisko bezdomnych* režisérky Kasi Adamik nebo k polské mutaci televizního seriálu pro děti *Sesame Street*. Pro polskou veřejnoprávní televizi a rozhlas připravoval pravidelné publicistické pořady o aktuálním filmovém dění.

P.U.N.T.S – NIKDY NEVIŠ (PUNTS, 2017)

Sarah Page

Velká Británie

Překlad: Zuzana Ščerbová

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Julie: Chcete, abych měla s vaším synem plnohodnotný sex, je to tak?

Alastair: Pokud vám to nevdá, prosím.

Julie: To je naprosto v pořádku. Jen jsem se chtěla, víte, ujistit.

Jack, pětadvacetiletý mladík s lehkou mentální poruchou, žije doma opečovávan svými oddanými rodiči. Jako většina mužů v jeho věku má své potřeby. Jeho kamarádi z ragby klubu nemluví o ničem jiném než o sexu, zatímco Jackův nejerotičtější zážitek byl, když na něj mrkla pokladní

z banky. Z obav, aby se Jack necítil vyčleněn, se jeho rodiče, Alastair a Antonie, rozhodnou najmout profesionálku. Ale Julie, prostitutka, kterou najali, má mnohem hlubší dopad na celou rodinu, než by si kdy dokázali představit.

Hra *P.U.N.T.S. – Nikdy nevíš* v překladu Zuzany Ščerbové bude mít svou českou premiéru jako scénické čtení v uvedení Evy Ventrubové a Divadla poq v Brně v květnu 2018 s plánovanou inscenací v sezoně 2018/2019.

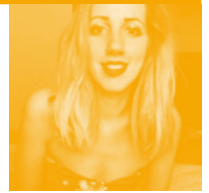
Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

SARAH PAGE

Autorka Sarah Page absolvovala v programech nekomerčního divadla Royal Court podporujícího původní tvorbu mladých divadelních autorů (the Royal Court Young Writers' Programme a Royal Court Studio Group). Je literární a komunikační manažerkou a spoluzakladatelkou divadelní společnosti Raise Dark Theatre a též literární manažerkou divadla Kuleshov (Kuleshov Theatre). Sarah Page je držitelkou dvou ocenění Nadace Peggy Ramsayové (Peggy Ramsay Foundation). Její autorské televizní drama *GYPPO* postoupilo do užšího výběru BBC prostřednictvím *SCRIPTROOM* na platformě Writersroom pro rok 2017. V témže roce se objevila i na seznamu nových scénáristických talentů stanice BBC, *New Talent Hotlist 2017*.

Je autorkou řady divadelních her, např. *Punts* (*P.U.N.T.S. – Nikdy nevíš*), *The Sweethearts* (*Miláčci*), *Pilgrims* (*Poutníci*), *Blasphemy and What You're Really Missing* (*Rouhání aneb Co nám skutečně schází*).

Její hra *Punts* byla vybrána mezi finalisty mezinárodního ocenění *Nick Darke Writers' Award 2016*.

CALDERÓN

Pier Paolo Pasolini

Itálie

Překlad: Hana Voráčová

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní (5–8 žen, 8–11 mužů)

Hra je inspirována stěžejním dílem Calderóna de la Barca *Život je sen*, jehož tématem je ztráta vlastní identity, vlastního příběhu. Pasolinioho text je situován do Madridu v roce 1967, frankistického Španělska a zosobňuje všechno rozčarování a úzkost ze zmařené revoluce, historie, jež je odsouzená k neustálému opakování se bez řešení, kontrastem mezi jedincem a mocí, mezi svobodou a útlakem.

Z klasické předlohy Pasolini zachoval i jména hlavních hrdinů, jejich žití mezi snem a realitou, tentokrát je však hlavní hrdinkou žena, Rosaura. Žena tří tváří, které představují tři různé společenské třídy: aristokratickou, proletářskou a měšťanskou, se kterými se však neztotožňuje. A proto se během každého snu pokouší vymanit z dusivého ovzduší, které ji svazuje s přítomností, kterou odmítá akceptovat, ale ze které je těžké, ba téměř nemožné se osvobodit.

Hra je především o lidské nemohoucnosti překročit svůj sociální stav, který člověka uzavírá do série konvencí, které ovlivňují jeho reakce i myšlení. Řešení, které přijme Rosaura, aby našla hypotetickou svobodu, je právě sen, do kterého se uchyluje a díky němuž přijme tři různé identity: první je dcera z aristokratické rodiny, pak prostitutka a nakonec frustrovaná manželka bohatého měšťana.

Připravujeme český překlad.

JOËL POMMERAT V DILIA

PROLOMIT LEDY (MA CHAMBRE FROIDE, 2011)

Joël Pommerat

Francie

Překlad: Zdeněk Bartoš

Žánr: činohra

Obsazení: 5 mužů, 4 ženy

Hlavní hrdinka Estelle věří, že se lidé dokážou změnit, když se naučí správně dívat kolem sebe. Pracuje v supermarketu, jehož majitel, nesmlouvavý obchodník Blocq, zachází se svými zaměstnanci hrubě a nevybíravě. O to větší je překvapení, když se kvůli smrtelné chorobě rozhodne obchod přepsat na své zaměstnance rovným dílem spolu s dalšími třemi podniky. Na oplátku žádá nějakou formu poděkování. Estelle vymyslí, že společně s kolegy nazkouší divadelní hru, která ukáže významné okamžiky Blocqova života (a tajně doufá, že díky tomu umírající Blocq dokáže správně vidět a změnit se). Věci však nejdou tak jednoduše, obyčejní zaměstnanci se špatně vyrovnávají s pozicí movitých podnikatelů, kteří se musejí podrobit zákonům trhu, neumějí efektivně řídit své firmy, navíc nechápou Estelliny komplikované umělecké záměry. Estelle tedy musí sáhnout k velmi zvláštnímu řešení: když nejdou věci po dobrém, převlékne se za svého násilnického bratra, který přínutí ostatní spolupracovat třeba po zlém... Ve finále je však v mrazivém v režnickém oddělení obchodu nalezen její zavražděný manžel a Estelle si není jistá, zda ho nezabila ona, zda se příliš nevěžila do kůže svého fiktivního sourozence.

Renomovaný dramatik a režisér Joël Pommerat je zjevným a poučeným milovníkem brechtovského divadla a brechtovských dramatických postupů. Už v motivu idealistické hrdinky, která chce konat dobro, ale naráží na lidskou pohodlnost, nedůvěru a sobectví, a proto se „rozdvojí“ a s vypůjčenou identitou odvede potřebnou „špinavou práci“, je patrná inspirace Brechtovým *Dobrym člověkem ze Sečuanu*, nicméně hra je zasazena do zcela současných kulís a velmi dobře odráží pocity dnešních lidí. Zároveň autor do textu rafinovaně zakomponoval strukturu epického divadla – s realistickými, slovníkem a akcí místy až naturalistickými scénami se mísí citace z deníku hlavní hrdinky, který tak doplňuje její vnitřní pochody, a bizarní výjevy z jejich snů a nočních můr. To vše dohromady a k tomu příběh o zkoušení amatérského představení umožňuje zábavnou hru s divadlem a o divadle, jeho moci a účinku, a stejně tak hru s divákem, který je znejistňován a vytrhován z lineárně plynoucího, avšak velmi košatého děje. Autor používá ostré střihy a žánrově se pohybuje na hraně sociální grotesky, thrilleru a ironického komentáře lidské povahy a dosahuje tak silného emocionálního účinku.

Inscenace hry *Prolomit ledy* (v originále *Moje mrazírna / Ma Chambre Froide*) v autorově režii se stala událostí pařížského divadla Odéon v roce 2011. Tatáž inscenace získala prestižní divadelní cenu Molière v kategorii nejlepší divadelní soubor a hra samotná cenu Molière pro nejlepšího žijícího frankofonního autora roku 2011. Hru v české premiéře uvedlo Západočeské divadlo v Chebu v režii Anny Petrželkové v březnu 2013.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TŘESU SE (JE TREMBLE (1), 2007/2008)

Joël Pommerat

Francie

Překlad: Michal Zahálka

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní (nejlépe 4 ženy, 3 muži)

„Dámy a pánové, dobrý večer!“ vítá diváky v sále konferenciér – a slavnostně jim oznámí, že na závěr večera zemře. Začíná zvláštně děsivý, černohumorný kabaret mezi životem a smrtí, v němž onen konferenciér a postavy z jeho života formou jakési „stand-up tragedy“ divákům sdělují své osudy a pocity, v dialogích se scházejí a střetávají – a nad nímž nepřestává viset stín smrti.

Je tremble (1) a *Je tremble (2)* je diptych her, které napsal a v letech 2007 a 2008 v Bouffes du Nord inscenoval Joël Pommerat, jeden z nejocenenějších francouzských dramatiků střední generace, který za svou hru *Ma chambre froide* získal v roce 2011 cenu Molière pro nejlepšího současného francouzsky píšícího dramatika.

Překlad hry Je tremble (1) je elektronicky k dispozici v DILIA.

POPELKA (CENDRILLON)

Joël Pommerat

Francie

Překlad: Kateřina Kykalová

Žánr: činohra

Obsazení: 6 mužů, 7 žen (variabilní)

Ve své moderní adaptaci klasické pohádky o Popelce dává Pommerat odpověď na otázku, jak je možné, že si mladičká dívka nechá nelidské zacházení macechy a nevlastních sester líbit. Popelnice, jak jí sestry říkají, se cítí zodpovědná za smrt matky a má pocit, že si své neštěstí zaslouží. V moderním proskleném domě se proměňuje v uklízečku a v každodenní dřině si vyloženě libuje, což hraničí až s patologickým sebemrškačstvím. K víle, která se jí více či méně úspěšně snaží pomoci, se chová nadměrně apaticky, protože si podle svého mínění žádný večerek nezaslouží. Víla tak není důležitá z hlediska kouzel, která ostatně odmítá používat, neboť je znuděná nesmrtelným životem a riziko kouzelnických triků je pro ni oproti skutečné magii o mnoho zábavnější. Z hlediska příběhu je pro Popelku spíše terapeutkou, jež ji jednoduše vytáhne z deprese, a dětské publikum tato postava baví svými komickými výstupy a obhroublým jazykem. Pommerat si vtipně pohrává i s dalšími klasickými motivy, když např. nechává prince darovat Popelce svou botu. Popelka i princ jsou zde dětskými hrdiny, víla je ztroskotaná existence, macecha trpí přehnaným sebevědomím a pocitem věčného mládí, otec se před jejími rozkazy schovává k Popelce do sklepa, kde tajně kouří, a král prostě jen rád pořádá večírky. Hra k dětem promlouvá o moci slov a ukazuje, co může způsobit drobné nedorozumění, pomáhá jim vyrovnat se se smrtí rodiče a sourozeneckou

ČERVENÁ KARKULKA (LE PETIT CHAPERON ROUGE)

Joël Pommerat

Francie

Překlad: Kateřina Kykalová

Žánr: činohra

Obsazení: 3 muži, 3 ženy (variabilní)

Dospívání je někdy setsakramsky náročné, zvláště když je dívka vychovávána v ryze ženském světě. Aby mamince dokázala, že je připravená poprvé vyrazit za babičkou úplně sama, musí upéct svou první bábovku: jednou ji připálí, podruhé ji připálí, ale napotřetí mamince dokáže, že je připravena. Svět už nesleduje z bezpečného místa za oknem, ale vydává se na dobrodružnou cestu lesem, během níž překročí svůj vlastní stín a hlavně se poprvé v životě setká s vlkem, který má tak krásné oči! Podlehe dívka jeho svodům? A co na to myslivec? Vychutnejte si požitek z vyprávění o prostého“bytí spolu,“v Pommeratově adaptaci klasické pohádky o Červené Karkulce.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TO DÍTĚ (CET ENFANT)

Joël Pommerat

Francie

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní (nejlépe 3 muži, 3 ženy)

Každý zná větu „Svou rodinu si nevybíráme“. Ne, svou rodinu si nevybíráme, ale tvoříme ji. Buď se přizpůsobíme anebo vztahy s rodinou zpřetrháme. Rodina může být hnízdem lásky, ale stejně tak i smrtelným jedem. Ve své hře se Joël Pommerat zajímá o problémy ve vztazích mezi rodiči a dětmi. Jsme svědky napětí, roztržek i vyřizování účtů. Ideál a realita. Formálně zajímavému textu nechybí humor, napětí ani jistá forma magie. Kritika se v této souvislosti zmiňuje i o Kafkovi.

Hra je elektronicky k dispozici ve dvou překladech, a to pod názvem *To dítě aneb Co budeme dělat* (překlad Jaromír Janeček) nebo pod názvem *Tohle dítě* (překlad Kateřina Kykalová).

OBCHODNÍCI (LES MARCHANDS)

Joël Pommerat

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: činohra

Obsazení: 1 žena, variabilní počet němých postav

Divadelní bajka *Obchodníci* je současně vyprávěna dvěma způsoby: vypravěčkou, která se snaží o objektivitu a neutralitu svého postoje, hovořící o svých problémech s bolestí zad, o snech své sousedky a kamarádky, o hrozícím zavření továrny, která ji a mnoho lidí v okolí živí, o rodinách na pokraji katastrofy, o hrozící válce a současně řadou

němých scén-obrazů předváděných němými postavami. Reál prolíná fikce. Němé scény doprovázející slova vypravěčky nejsou jen jejich ilustrací. Její slova doplňují, někdy dokonce i zpochybňují a vyvracejí. Zcela záleží na režisérovi a hercích, jak příběh a smysl celé bajky doplní svou imaginací či dokonce snem a představí nám svět ironie, tragédie, reálu a fikce formou černé komedie.

Obchodníci v sobě spojují zajímavé aktuální téma a nevšední formu zpracování.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

JOËL POMMERAT (1963)

Francouzský herec, dramatik a režisér. Když ve dvanácti letech poprvé navštívil Avignonský festival, byl tak okouzlen, že se rozhodl stát se hercem. V šestnácti letech opustil školu a živil se jako herec v regionálních divadlech.

V roce 1990 inscenoval svou první hru *Le Chemin de Dakar* v Théâtre Clavel v Paříži a založil divadelní společnost Louis Brouillard Company. V roce 2006 se jeho hry *Au monde*, *Les Marchands*, *Le Petit Chaperon rouge* představitel na Avignonském festivalu. Roku 2007 inscenoval *Je tremble (1)* v Théâtre Charles Dullin v Chambéry. Mezi jeho úspěšné hry patří také *D'une seule main*, *Je tremble (2)* a *Cercles/Fiction*.

V letech 2008, 2009, 2010, 2011 a 2014 byl v rámci divadelních cen Les Molières nominován v kategorii Nejlepší žijící autor francouzsky psaných her. V roce 2011 toto prestižní ocenění získal, a to za hru *Ma chambre froide*. Za svou hru *La Réunification des deux Corées* získal celou řadu ocenění, například Beaumarchais Prix (cenu deníku Le Figaro). V letošním roce získal hned několik nominací v rámci divadelních cen Les Molières, a to za hry *Cendrillon* a *Le Petit Chaperon rouge*.

KDY TO BYLO NAPOSLEDY? (C'ÉTAIT QUAND LA DERNIÈRE FOIS?)

Emmanuel Robert-Espalieu

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: komedie

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Žena: (začne sklízet se stolu) Miláčku?

Muž: (stále čte) Ano?

Žena: Nebude se ti to líbit.

Muž: Co je zase?

*Žena: Umřeš. (když vidí, že manžel nereaguje, přestane sklízet se stolu)
Slyšíš?*

Muž: Hm? Ano. Umřu. No super, jednoho dne jako každý.

Žena: Ne. Ty mně nerozumíš. Ty neumřeš „Jednoho dne jako každý“. Ty umřeš dneska večer.

Muž: Co to meleš?

Žena: Já jsem tě otráвила. Za hodinku... Za hodinku a půl, tak od oka.

Muž: Ty? Ty jsi mě otráвила?

Jak nejlépe vyřešit problém? No přece definitivně se ho zbavit!

Jednoho večera, stejného jako stovky předešlých spořádaně plynoucích večerů, se žena rozhodne vyřešit svůj problém jednou provždy – otráví svého manžela. Dá mu jed, který za určitý čas začinkuje, a sdělí mu to...

Kdy to bylo naposledy? je bláznivá situační komedie plná nečekaných zvratů, která nabízí skvělou hereckou příležitost pro herce a herečku.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

MRTVÁ ZVÍŘATA (DIE TOTEN TIERE, 2012)

Eva Rottmann

Německo

Překlad: Tereza Vůchová

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Uprostřed zimy uvidí Helen na zemi ležet mladého muže a spontánně se rozhodne, že si ho vezme domů. Cizinec sedí nehybně u Helenina stolu a nic neříká. U Helen se náhle objeví i její exmanžel Veit a oba společně čekají na jakoukoli mladíkovu reakci. Zírají na něj a mluví na něj jako na zvíře – nic se ale neděje. Helen se rozhodne, že si neznámého nechá u sebe doma a poskytne mu svůj byt. Exmanžel Veit s tím nesouhlasí a navrhuje, že se neznámého sám rychle zbaví. Helen se ale cítí být k neznámému přitahována zvláštní silou a není schopna se ho vzdát. Veit neobvyklou cizincovu přitažlivost cítí taky, a tak se strhne bitva o mlčícího mladíka. Veit se dokonce rozhodne opustit svou novou ženu a nastěhovat se zpět k Helen, aby si mohl atrakci v podobě mladíka také užívat.

Podivný rodinný život Helen, Veita a neznámého se brzy dostane do krize. Z lásky k neznámému se stává hluboká nespokojenost a frustrace: Proč chlapec stále nic nedělá? To nemůže ani pomoci v domácnosti? To, že je o něj u Helen tak dobře postaráno přece není samozřejmost! Možná je využívá! Dvojice nakonec dospěje k závěru: Mladík musí pryč!

Eva Rottmann ve své hře ukazuje prototyp „dobrého člověka“, který si své špatné svědomí léčí pokryteckou charitou: Jakmile mladík přestane Helen a Veita bavit, vyženou ho opět do mrazu, a tak pro ně pomoc bližnímu končí.

Hra měla premiéru 19. 1. 2013 v Theater Konstanz.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ÉLEKTRA

Sofokles

Překlad: Alena Sarkissian, Hana Otčenášková – Burešová
Obsazení: 3 muži, 6 žen (variabilní – možnost pouze 5 herců celkově)
Úprava: Štěpán Otčenášek

Élektra byla dcerou bájného vojevůdce Řeků v trójské válce, Agamemnóna. Její příběh, završující spletitou a krvavou historii rodu Átreovců, inspiroval vznik řady uměleckých děl od antiky až do současnosti.

Sofoklova tragédie se odehrává v Mykénách sedm let po Agamemnónově hrůzně vraždě, kterou spáchala jeho manželka Klytáiméstra se svým milencem Aigisthem. Élektra nepřestává lkát po zemřelém otci, je však osamělá ve svém žalu i odporu proti vrahům a uchvatitelům trůnu, kteří ji ponižují a utlačují. Na rozdíl od sestry Chrysothemis, která ji nabádá přijmout svůj úděl a podrobit se mocným, není schopná kompromisu či přetvářky a stahuje se raději do izolace; touží jen po návratu bratra Oresta, který by pomstil otce a vrátil jí i Mykénám svobodu a důstojnost. Pro Klytáiméstru je dceřin odpor a synův návrat z vyhnanství noční můrou, a proto uvítá jako osvobození náhlou zvěst o synově smrti i následné zoufalství Élektry. Nikdo však netuší, že jde o lest – Orestés se tajně vrátil do Mykén, aby podle pokynu božské věštby pomstu uskutečnil. Dá se Élektře poznat a s její pomocí zabije matku i Aigistha.

Lidské vášně a city se po staletí nemění, určité činy však v různých dobách získávají tu kladné, tu záporné znaménko. Dva a půl tisíce let od svého vzniku Sofoklovo drama provokuje stále aktuálními otázkami, například jak čelit zpupné moci či zda je možné násilím ukončit násilí a nastolit spravedlivý řád...

Hru s pomoci filologického překladu Aleny Sarkissian nově přeložila Hana Burešová a upravil Štěpán Otčenášek.

(Při uvedení v Divadle v Dlouhé 2018–6 ž, 3 m, lze však provést i celkovém v počtu 5 herců.)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

VE STÍNU ŠŤASTNÉHO DNE (NACH DEM GLÜCKLICHEN TAG, 2004)

Gerhild Steinbuch

Rakousko

Překlad: Lucie Melicharová

Žánr: činohra

Obsazení: 1 muž, 2 ženy

Marie po letech navštíví svou matku, kterou kdysi v hádce opustila. Přivádí s sebou i svého přítele, snílka Pavla. Matku však důvody náhlé návštěvy nezajímají a Marie se v rodném domě cítí stejně nepatřičně jako dřív. Ačkoli se ze všech sil snaží zabránit návratu do starých kolejí, příliš se jí to nedaří. Záhy se navíc začne měnit i Pavel, který je Mariinou matkou doslova fascinován. Atmosféra mezi ústřední trojicí houstne a vygraduje Mariiným pokusem o útěk.

Rakouská dramatička Gerhild Steinbuch je považována za velký talent současné německy psané dramatiky. K jejím dalším hrám patří hra *bezhlaví/kopftot*, která v roce 2004 vyhrála soutěž o nejlepší novou hru v berlínském divadle Schaubühne am Lehniner Platz.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

POLIBEK (DE KUS, 2011)

Ger Thijs

Nizozemsko

Překlad: Lucie Gajdošová

Žánr: činohra (divadelní hra v šesti scénách)

Obsazení: 1 muž, 1 žena

NABÍZÍME

NEPŘELOŽENÉ zahraniční hry

MUŽ – Takže vy pak vyrazíte na procházku

A on jde na čekanou

Ale na vás nečeká

ŽENA – My ale nejsme tak zoufalí,

Jak byste si mohl myslet.

Žijeme spokojený život.

Plný charity, koníčků, sportu...

MUŽ a ŽENA se náhodně potkají na jedné lavičce v provincii Limburg. Dva cizinci, kteří se vydali na podzimní procházku do lesa, aby si v klidu zapřemýšleli...

Muž dumá o svém promarněném životě a o kabaretním programu, který není schopen dokončit. Žena se nachází na jakési osobní pouti do nedaleké nemocnice, kde jí mají sdělit, zda má rakovinu nebo ne. Ve zdánlivě anonymitě setkání v přírodě nad sebou pronášejí nemilosrdné soudy a odhalují myšlenky, o kterých nevědí ani jejich životní partneri. Proti všem očekáváním se mezi nekonformním cynikem a rozhodnou, v tajnosti trpící, ženou odehrává dojemný, hořce – komický rozhovor, na jehož konci náhle vysvitne možnost úplně jiného života...

Hra *Polibek* se úspěšně hraje v Itálii, Belgii, Polsku, Maďarsku, Angličtině, USA ad.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

RATTLESNAKES

Graham Farrow

Velká Británie

Žánr: drama

Obsazení: 4 muži, 1 žena

Hra vypráví příběh Roberta McQueena – muže, který se živí poskytováním intimního kontaktu a společnosti znuděným opuštěným paničkám. Žije pohodlným životem se svojí silnou podporující ženou Corou a jejich dvěma dětmi a zvládá se vyvarovat problémům, které by mohly vyvstat z jeho netradičního povolání. Alespoň do chvíle, kdy potká Shelly Hanson – krásnou smyslnou ženu uvězněnou v lásky prostém manželství s lokálním podnikatelem.

Shelly je zvyklá mít cokoliv, na co si pomyslí, a Roberta chce jenom pro sebe. Ráda by s ním utekla pryč ode všeho. Chce však Robert to samé, nebo se jen snaží plnit přání v rámci své profesionality?

Když se o jejich plánu dozví Shellyin manžel spouští se nezastavitelný řetězec událostí, které vedou k bolestným prohlédnutím, zradě, pomstě a vraždě...

Text anglického originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

TALK ABOUT THE PASSION

Graham Farrow

Velká Británie

Žánr: drama

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Otec unešeného a zavražděného dítěte je zmitán neuvěřitelnou vinou. Rodina se k němu po smrti jeho syna otočila zády a je odkázán sám na sebe. Mezitím však vychází autobiografie sériového vraha, ze které se záhy stává bestseller. Editorka Evelyn Aysles na knize vydělala malé jmění. Nyní se v její kanceláři objevuje tajemný muž s pseudonymem Jason Carroway a zdá se, že má větší problém, než hořkost z odmítnutého rukopisu. Je odhodlán k tomu, že ji za každou cenu donutí, aby si vyslechla jeho případ.

Hra je dojemnou a silnou výpovědí o ztrátě, o společnosti fascinované zlem a touze po spravedlnosti. *Talk About The Passion* je studii viny, zármutku a mediální fascinace sériovými vrahy.

Text anglického originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

QUARTER LIFE CRISIS

Yolanda Mercy

Velká Británie

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 žena

Alicia je jedna velká pohroma. Neví, co dělat se životem. Celé dny tráví na tinderu a posílá jednotlivé profily doprava a doleva ve snaze najít toho pravého. Přestože se narodila a vyrostla v Londýně, její exotický původ neustále koření její každodenní život. Všichni kolem ní, zdá se, vědí, co od života chtějí, ale jejím hlavním cílem je obelhat věk, vyhnout se stárnutí a nevzdat se studentské legitky na MHD.

Quarter Life Crisis je monodrama plné chytlavých hlášek, napsané svižným jazykem a zaměřené na chytrou interakci s publikem.

Hra měla premiéru na Fringe Festivalu 2017 v Edinburghu. V dubnu 2018 ji inscenovalo radio BBC.

Text anglického originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

ORGIA (1966)

Pier Paolo Pasolini

Itálie

Žánr: činohra (tragédie o šesti obrazech a prologu)

Obsazení: 1 muž, 2 ženy

Příběh se odehrává v šesti krátkých epizodách v ložnici. Hlavními postavami kontroverzní hry jsou muž a žena ve středních letech, manželský pár patřící k bohaté střední třídě.

První dva obrazy se odehrávají v noci o velikonočních svátcích. Muž a žena začínají hrát extrémně sadomasochistickou hru. Muž je v roli kata, ale zároveň poslušně přijímá násilí od ženy. Pozorujeme rituál, který nekompromisně odhaluje skutečnou povahu mezilidských vztahů. Na konci této zvrhlé hry žena páchá sebevraždu. Muž se pokusí stejný rituál zopakovat s prostitutkou, ale neuspěje. Po závěrečném monologu, který je adresován publiku, se oběsí.

Pasoliniovo hra měla světovou premiéru v listopadu 1968 v divadle Teatro Stabile di Torino v autorově režii, hudbu k inscenaci složil známý hudební skladatel Ennio Morricone.

Text italského originálu a německého překladu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

CONSENT (2017)

Nina Raine

Velká Británie

Žánr: černá komedie

Obsazení: 1 muž, 1 žena

a ostatními postavami. Pyšní se svižným tempem, britkým humorem a inspiruje ke spoustě situačním gagům.

Text anglického originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

Proč je Spravedlnost slepá? Je nestranná? Nebo je skutečně zaslepená? Přátelé se postaví proti sobě kvůli diskutabilnímu případu znásilnění. Hlavní svědkyní je žena, která se zdá jejich světu na hony vzdálená. Ale za dveřmi jejich domova se začínou odhalovat jejich vlastní životní tajemství, zatímco zpochybňují jednotlivé verze skutečnosti.

Consent je napínavou, zábavnou tragikomedií ze současnosti, která nekompromisně pohlíží na nedokonalost zákona a na různorodý přístup společnosti k případům znásilnění. Hra, jenž poukazuje na patrné rozdíly mezi zákonem a skutečnou spravedlností, měla premiéru v National Theatre.

Text anglického originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

AN EVENING WITH MAJOR CURRUTHERS (2018)

Peter Roche

Velká Británie

Žánr: komedie

Obsazení: 5 mužů, 3 ženy

Hra se soustředí na komické eskapády hlavní postavy Gordona, který se snaží ubránit svou návštěvu Paní Dupontovou před zjištěním, že je ve stejném baru jako její manžel se svou milenkou. Komedie těží z komických interakcí mezi Paní Dupontovou a Gordonem a mezi Gordonem

ALL BUT GONE (2018)

Matthew Trevannion

Velká Británie

Žánr: drama

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Láska je ta nejvzácnější věc... a všichni si na ní děláme nárok. Nebo ne?

Owen sice žije v přítomnosti, ale myslí je stále uvězněn v minulosti. Když je donucen ke kontaktu s teenagerem s problémovým chováním, náhle konfrontuje svůj současný život se vzpomínkami na to, kým mohl být a na všechny ty příležitosti a vztahy které mohly jeho život změnit. Zmítán výčitkami kvůli muži, kterého kdysi miloval a kvůli promarněné možnosti opustit venkovský Wales, je nyní neschopný odpoutat se od svých dávných chyb.

Nová skvělá hra oceňovaného velšského autora je inspirována skutečnými událostmi. *All But Gone* zkoumá vztah jednoho muže ke své vlastní minulosti, který je v myšlenkách uvězněn mezi tím, jaký jeho život mohl být a jaký doopravdy je.

Text anglického originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

Premiéry a užití děl

18. 1. 2018
Národní divadlo Praha
Benjamin Britten:
BILLY BUDD
opera

19. 1. 2018
Jihočeské divadlo České
Budějovice
Leoš Janáček:
**JEJÍ PASTORKYŇA
(BRNĚNSKÁ VERZE 1908)**
opera

23. 2. 2018
Moravské divadlo Olomouc
Jindřich Brabec:
ZVONOKOSY
muzikál

24. 2. 2018
Divadlo J. K. Tyla Plzeň
Ralph Benatzky:
**OKOUZLUJÍCÍ SLEČNA
(DIE BEZAUBERENDES
FRÄULEIN)**
opera

1. 3. 2018
Národní divadlo Praha
Emil Nikolaus von Reznicek:
**DONNA DIANA
(VERZE 1894)**
opera

8. 3. 2018
Národní divadlo
moravskoslezské Ostrava
Dmitrij Šostakovič:
**LADY MACBETH
MCENSKÉHO ÚJEZDU**
opera

9. 3. 2018
Národní divadlo Brno
4 Elements
Steve Reich:
DRUMMING
Hassan Hakmoun:
MA'BUD ALLAH
balet

10. 3. 2018
Divadlo J. K. Tyla Plzeň
Jerry Bock:
**ŠUMAŘ NA STŘEŠE
(FIDDLER ON THE ROOF)**
muzikál

22. 3. 2018
Národní divadlo Praha
Leoš Janáček:
VÝLETY PÁNĚ BROUČKOVY
opera

23. 3. 2018
Národní divadlo Brno
Jiří Teml:
KOCOUR V BOTÁCH
opera

Informujeme

BILLY BUDD

Benjamin Britten

Národní divadlo uvedlo 18. ledna českou premiéru opery Benjamin Brittena Billy Budd. Opera Billy Budd se nikdy předtím nehrála v českých divadlech, přitom patří k vrcholným hudebně dramatickým dílům 20. století. Vznikla podle románu Hermana Melvilla a vypráví příběh, který se odehrává na britské válečné lodi během napoleonských válek. Světovou premiéru dirigoval sám skladatel v londýnské Covent Garden 1. prosince 1951. V roce 1960 skladatel operu revidoval. Opera Národního divadla uvedla původní čtyřaktovou verzi.

JEJÍ PASTORKYŇA

Leoš Janáček

Janáčkova Její pastorkyňa byla první premiérou roku 2018, kterou uvedlo Jihočeské divadlo 19. ledna. Byla nastudována na počest 100. výročí uvedení Její pastorkyně na jevišti Dvorní opery ve Vídni 16. února 1918 a Českého roku 2018. Tato opera je třetí z Janáčkových devíti dokončených oper. Skladatel ji komponoval devět let a poprvé byla ve světové premiéře uvedena 21. ledna 1904 v Brně. V dalších nastudování pak Janáček sám prováděl změny oproti původnímu originálu. Jihočeské divadlo poprvé uvedlo tzv. brněnskou verzi.

LADY MACBETH MCENSKÉHO ÚJEZDU

Dmitrij Šostakovič

Opera NDM uvedla premiéru opery Lady Macbeth Mcenského újezdu 8. března. Zásadní dílo operní literatury 20. století je tragédií – satirou zkažené společnosti vyvěrající z nezřízené moci sexuality. Ztělesňuje ji Kateřina, frustrovaná a utlačovaná hospodyňka, která za sebou zanechává mrtvoly. Její zločiny jsou podle Šostakoviče protestem proti běhu života, který je nucena žít, proti temné a dusivé atmosféře mezi ruským kupectvem. Osud Kateřiny a rozhodnutí spáchat sebevraždu utonutím v leččems připomíná příběh Ostrovského Bouře a Janáčkovy Káti Kabanové. Opera byla poprvé s velkými úspěchy provedena v roce 1934 v Leningradu a Moskvě.

ŠUMAŘ NA STŘEŠE

Jerry Bock

Legendární muzikál o síle tradic, lásky a potřebě tolerance Šumař na střeše měl premiéru 10. března v Divadle J. K. Tyla v Plzni. Broadwayská premiéra se uskutečnila v září 1964 a získala devět prestižních cen Tony ve všech hlavních kategoriích a v roce 1972 navíc dodatečně obdržela ještě desátou za nejdéle uváděnou broadwayskou inscenaci. Tento muzikál je dílem skladatele Jerryho Bocka, textaře Sheldona Harnicka a libretisty Josepha Steina. Inspirací jim byla povídková kniha Šaloma Alejchema Tovje dvává dcery. Hlavním hrdinou je chudý židovský mlékař Tovje, jehož hlavní starostí je dobře provdat své dcery a zajistit jim nejlepší budoucnost. Dívky však plán komplikují, proti všem zažitým tradicím odmítají přenechat výběr manželů dohazovačům. V inscenaci se představil celý muzikálový soubor DJKT doplněný o externisty a početnou company.

ENRICO

Manfred Trojahn

Dramatická komedie Enrico skladatele Manfreda Trojahna je jednou z jeho nejúspěšnějších divadelních inscenací. Libreto o devíti scénách napsal Claus H. Henneberg podle hry Enrico IV. Luigiho Pirandella. V nové produkci měla premiéru 21. ledna ve Frankfurt Opera. Virtuózní hra o faktu a fikci Jindřicha IV. byla provedena pod taktovkou dirigenta Rolanda Böera. Titulní roli zpívá Holger Falk.

DAS GEHEGE (THE ENCLOSURE)

Wolfgang Rihm

Rihmovo monodrama Das Gehege mělo světovou premiéru 16. ledna v La Monnaie / De Munt v režii Andrei Breth. Wolfgang Rihm v tomto díle představuje soucitný portrét ženy ztracené ve vlastních snech a opět ukazuje virtuózní interpretaci složité ženské psyché. Dílo je napsáno podle scény ze hry Botho Strauss' play Schlusschor. Belgickou premiéru nastudoval dirigent Frank Ollu a hlavní roli zpívala Ángeles Blancas Gulín.

DER KREIDEKREIS

Alexander Zemlinsky

Předposlední opera Alexandra Zemlinského Der Kreidkreis obsahuje fascinující směs dramatu a lyriky. „Detektivní příběh“ ze 14. století vypráví o osudu chudé dívky, která je vystavena vrtochům moci. Zemlinsky prolíná wagnerovské prvky s banální hudbou a kabaretními scénami à la Kurt Weill v propojení s mahlerovskými a straussovskými zvuky. Struktura opery je složitá a plná rozmanitostí, avšak příběh je jednoduchý. Francouzská premiéra tohoto mistrovského díla se uskutečnila 20. ledna v Opéra de Lyon pod taktovkou Lothara Koenigse za použití nové reedice skladby.

Z MRTVÉHO DOMU

Leoš Janáček

7. března proběhla premiéra opery Z mrtvého domu Leoše Janáčka v Royal Opera House v Londýně v režii Krzysztofa Warlikowskiho za užití nového kritického vydání, redaktor John Tyrrell. Nové kritické vydání Johna Tyrrella nahrazuje Mackerrasovo – Tyrrellovo „prozatímní vydání“ z roku 1990 s důkladnou revizí založenou na poznámkách Janáčkových opisovačů, kteří psali a opravovali přímo pod skladatelovým dohledem.

40 LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

VYHLÁŠENÍ CEN MAGNESIA LITERA ZA ROK 2017

Nejnámější česká literární cena, udělovaná sdružením Litera od roku 2002, už zná i vítěze všech kategorií za rok 2017. Pořadatelé cen letos zaznamenali rekordních 382 přihlášených knih ze 139 nakladatelství či jiných subjektů. Nejdůležitějším úkolem výročních knižních cen Magnesia Litera je propagovat kvalitní literaturu a dobré knihy, a to bez omezení a bez ohledu na žánry. Ocenění, rozvržené do jedenácti kategorií, se snaží obsáhnout veškerou domácí knižní produkci. Porotu k jednotlivým kategoriím delegují oborově příslušné obce a organizace, aby se předešlo příliš úzké specializaci, vítěze v kategoriích Litera pro objev roku a Magnesia Litera – Kniha roku vybírá 300 oslovených lidí z knižní branže: od univerzitních badatelů až po knihovníky a knihkupce. Finanční odměna pro vítěze ocenění Kniha roku je 200.000,- Kč. Od roku 2013 DILIA podporuje příspěvkem **30.000,- Kč** jednu z důležitých kategorií – **DILIA Litera pro objev roku**, kterou porota letos udělila knize Marka Švehly *Magor a jeho doba*.

MARKA
ŠVEHLA
MAGOR
A JEHO DOBA

Ocenění:

Magnezia Litera Kniha roku

Erik Tabery: *Opuštěná společnost* (Paseka)

Litera za prózu

Josef Pánek: *Láska v době globálních klimatických změn* (Argo)

Moleskine Litera za poezii

Milan Děžinský: *Obcházení ostrova* (Host)

Litera za knihu pro děti

František Tichý: *Transport za věčnost* (Baobab)

Litera za naučnou literaturu

Lucie Skřivánková, Rostislav Švácha a kol: *Paneláci* (Uměleckoprůmyslové muzeum)

Litera za nakladatelský čin

Pavel Brodský, Kateřina Spurná, Marta Vaculínová (eds.): Liber Viaticus Jana ze Středy (Academia / Národní muzeum)

Litera za překladovou knihu

Máirtín Ó Cadhain: *Hřbitovní hlína* (z irštiny přeložil Radvan Markus, Argo)

Litera za publicistiku

Patrik Ouředník: *Antialkorán aneb nejasný svět T. H.* (Volvox Globator)

DILIA Litera pro objev roku

Marek Švehla: *Magor a jeho doba* (Torst)

Kosmas Cena čtenářů

Ota Kars: *Jmenuju se Tomáš* (Mladá Fronta)

Magnezia blog roku

Felix Culpa: *Tisíckráte*

PŘED 10 LETY ZEMŘELA SPISOVATELKA A VÝZNAMNÁ HUNGARISTKA MARIE POŠOVÁ

Dne 5. 4. 2018 uplynulo 10 let od úmrtí překladatelky, tlumočnice, spisovatelky a novinářky paní Marie Pošové. Narodila se v Kežmarku v židovské rodině architekta a stavitele, ale dětství prožila v tehdy maďarských Košicích. Jako čtrnáctiletá byla v červnu 1944 s rodiči deportována do Osvětimi a následně do dalších koncentračních táborů v Lotyšsku, Polsku a Německu. Po válce se vdala a brzy se jí narodil syn. V devatenácti letech se s ním přestěhovala do Prahy, znovu se provdala, narodila se jí dcera a v 50. letech nastoupila do Maďarského kulturního střediska, kde poté strávila řadu let.

Spolu s filmovou publicistkou Pavlou Frýdlovou vydala v roce 2003 pozoruhodnou autobiografickou knížku *Jsem, protože musím...* Jejím základem byl deník, který si psala v pracovním táboře formou dopisů otci, jehož naposledy viděla na osvětimské rampě. Knížka přibližuje i další osudy Pošové, v nichž se promítají události nejen ryze osobní, ale i významné mezníky života naší společnosti od 30. let po současnost.

Především díky ní měla česká veřejnost možnost se seznámit s kvalitními maďarskými filmy (přeložila a otitulkovala jich na 150), podávala nejen zasvěcené hodnocení sousední kinematografie, ale zprostředkovávala spojení filmových režisérů a herců. Později se věnovala i překladům maďarské beletrie a divadelních her.

VÍTĚZSLAV NEZVAL

Vítězslav Nezval byl významný básník, prozaik, vůdčí představitel avantgardní poezie v první polovině 20. století, poetismu a surrealismu.

V letech 1928–29 byl dramaturgem Osvobozeného divadla. V letech 1945–51 vedl filmový odbor ministerstva informací.

Nezval byl všestranně nadaný, první básně uveřejňoval již za svých studií. V Brně pokračoval pod vlivem J. Mahena, v Praze se přátelil s V. Vančurou, E. F. Burianem, J. Wolkerem aj.

Jako člen Devětsilu byl Vítězslav Nezval nejvýznamnějším představitelem poetizmu. Ve třicátých letech založil Surrealistickou skupinu.

Ve svých dílech Nezval využívá poznatků ze svých cest, např. do Švýcarska, Francie, Monaka, Itálie, Ruska aj.

6. dubna si připomínáme 60 let od jeho úmrtí.

Rozhovor

ONDŘEJ HNÍK

V poslední době vám vyšlo několik knížek pro děti, například Diktáty pro 3., 4. a 5. třídu, Můj atlas Česka. Je vaše tvorba pro děti ovlivněna tím, že jste v minulosti působil jako učitel na základní škole?

Určitě tím ovlivněna je. Na druhou stranu jsem ale přesvědčen, že bych psal pro děti i v případě, že bych na základní škole nevyučoval.

Jste docentem na katedře české literatury na Pedagogické fakultě UK, publikoval jste mnoho odborných článků a knih o didaktice literatury. Kde se u vás vzala láska k české literatuře a češtině obecně?

Skoro si myslím, že taková láska musí být v člověku od narození. Na druhé straně je pravda, že jsem měl na základní, střední i vysoké škole štěstí na výborné učitele češtiny. Ať už je to jakkoli, mám rád svůj mateřský jazyk i naši českou literaturu. Jestli na tomto místě mohu udělat jednu malou odbočku, tak bych chtěl říct, že je velká škoda, že se české literatuře nedostává žádné významnější podpory ze strany státu. Překladová literatura doslova válčuje původní českou tvorbu.

Vzděláváte budoucí učitele českého jazyka. Z vlastní zkušenosti vím, že je důležité, jak učitelé pojmají výuku češtiny již v prvních letech na základní škole. Mám za to, že v minulosti byla výuka literatury založená na memorování znalostí, moc inspirované a povzbuzování ke čtení zajímavých knih jsem ze strany pedagogů nezažil. Jak se budoucí učitelé českého jazyka staví

k výuce nyní? Je možné vysledovat nové trendy výuky české literatury? A dá se vůbec čeština učit více „zážitkově“?

Tak to je pět velkých témat, z nichž každé by vydalo na samostatnou knihu... Když čerstvý absolvent oboru učitelství nastoupí na základní nebo střední školu, je většinou plný ideálů, nadšení a energie. To je moc dobře a bylo by dobré na tom dále stavět. Ne vždy to ale podmínky současného školství umožňují... Co se týče memorování znalostí, máte pravdu, výuka literatury byla často už od druhého stupně základní školy založena na výkladu faktů, především literární historie. I když, příznějme, hodinu dělá učitel. Výzkumy i běžná zjištění z praxe ukazují, že se stav, kdy žáci jsou v hodinách literatury především pasivní, protože poslouchají výklad učitele a zapisují si poznámky, příliš nezměnil. Komunikační pojetí předmětu, které by mělo být na českých školách již více než 10 let závazné, se v praxi příliš nenaplnuje. Na pedagogických fakultách se ale snažíme věci měnit. Co pro to všechno děláme, jaké máme výsledky a jaké si klademe otázky, to by bylo opravdu na dlouho. Takže asi jen řeknu, proč to děláme: Aby literární výchova měla smysl, aby to nebylo jen biflování, aby sloužila čtenářskému zážitku. Aby se škola změnila k lepšímu, aby byli šťastnější jak učitelé, tak žáci a studenti. Stojím za tím, že čeština se dá vyučovat zážitkově, a asi i za tím, že více zážitkově než doposud. Jen bych pro méně zasvěcené připomněl, že zážitková výuka je cílevědomý koncept, který nijak neoslabuje vědomosti a dovednosti. Že zážitková výuka např. neznamená dívat se se žáky na film namísto pracovat s textem, že to není žádné samoúčelné hraní nebo bezduché jásání. To by bylo hrubé nepochopení zážitkového konceptu výuky. Jistě se dá ještě více pracovat s texty, psanými i mluvenými, a to ve větší šíři i hloubce, i náročná a komplexní témata se dají uchopit herně, celkově jsem přesvědčen o tom, že žáci a studenti mohou daleko více vědomostí získávat z činností namísto z výkladu učitele nebo učebnice.

Setkal jste se někdy s porušením svých autorských práv? Jak jste se bránil?

Musím říci, že nesetkal.

Sledujete současnou českou literární tvorbu? Máte svého oblíbeného spisovatele? Která kniha vás v poslední době zaujala?

Sleduji tak nějak po svém, rozhodně ji nehltnám. Nejsem literární kritik a ani si na takové nechci hrát. K současné české literární tvorbě jsem upřímně řečeno dost skeptický. Nepřesvědčí mně ani tituly oceněné řekněme velkými oficiálními cenami. Nesouhlasím s principem, že se v podstatě vydává to, na co se najdou peníze, a ne to, co je dobré. Řada dobrých spisovatelů píše z nouze do šuplíku a na druhé straně řada podprůměrných autorů publikuje i u renomovaných nakladatelů. Své oblíbené spisovatele samozřejmě mám, v české literatuře by k nim patřil např. Karel Hynek Mácha, Otakar Březina, Antonín Sova nebo Fráňa Šrámek, ze současných třeba Jiří Weinberger nebo Alois Marhoul. V poslední době mě jistě pár knih zaujalo, mezi nimi třeba *Jinotaje opic* Petra Nikla, nejnovější sbírky poezie světoběžníka a „alchymisty slov“ Paula Nema Ermite nebo *Paměť ohně* (a ještě novější, zatím nevydané básně) Lubomíra Brožka. Jak můžete vidět, všichni jmenovaní jsou především básníci. Poezie dvou posledních jmenovaných mě uchvátila nekonvenčními metaforami a symboly, vrstvením obrazů, které jsou navíc velmi sugestivní, ale např. i svoji nevyvzhaností, opravdovostí, autentičností.

44 LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

Vnímáte psaní knih jako relax, nebo jako práci?

Rozhodně jako relax, a nikoli jako práci. I když do skutečného relaxu má psaní často daleko, nyní například pracuji na *Mém atlasu Evropy* pro Albatros. Psaní této knihy vyžaduje rozsáhlou heuristickou práci, i když výsledný text má být odlehčený, hravý a určený dětskému čtenáři.

Na jaký váš nový titul se mohou čtenáři těšit?

Tak to už jsem prozradil v předchozí odpovědi. Ale protože hodlám být spisovatelem až do konce života, tak jistě ještě i na další tituly.

doc. PhDr. ONDŘEJ HNÍK, Ph. D.

Narozen v lednu 1977 v Praze. Je docentem v oboru pedagogika, jeho profesním zaměřením je od počátku jeho vysokoškolského působení didaktika literatury. V současné době je zaměstnán na Pedagogické fakultě UK v Praze jako vedoucí katedry české literatury. V letech 2006–2009 působil také jako ZŠ učitel, byl rovněž dlouholetým lektorem domu dětí a mládeže, kde vyučoval latinskoamerické tance, dlouho závodně tancoval. Kromě tance miluje život a dobré víno. Je zastáncem zážitkového přístupu ve výuce na všech typech a stupních škol.

Je členem Obce spisovatelů, v oblasti literatury se věnuje poezii i próze, v posledních letech také hojně poezii pro děti. Publikuje v literárních časopisech a almanaších, pravidelně předčítá na autor-ských čteních a vystupuje na různých literárních pořadech pro děti i dospělé. Působí v autorské dvojici Ondřej Hník & Radovan Rybák, v tvůrčí skupině básníka, překladatele a herce Jiřího Weinberga,

v poslední době vystupuje a spolupořádá literární pořady také s básníkem Aloisem Marhoulem (pořady *Deset deka štěstí* a Česko-Slovenské dotyky).

Vydal sbírku básní *Přijel jsem zasadit strom* (Praha: Bertoní, 2006), útlou knížku básniček pro děti *Myší výprodej!* (Plzeň: Fraus, 2009), sbírku lyrických, spirituálně a přírodně laděných básní *Můj Betlém* (Ústí nad Orlicí: PIPEX, 2012), knihu drobných próz a mikropovíddek *Poslední noc s M. a jiné prózy* (Liberec: Bor, 2014), sbírky básní pro děti *Malý pražský chodec* (Praha: Albatros, 2013), *Malý český poutník* (Praha: Albatros, 2014) a leprelo *O Snízkovi* (Praha, Albatros, 2015). Jeho poslední odbornou prací je kniha *Didaktika literatury: výzvy oboru* (Praha: Karolinum, 2014). Na jaro 2017 chystá Albatros vydání knih *Hravé verše s angličtinou* (Praha: Albatros, 2017) a *Můj atlas Česka* (Praha: Albatros, 2017).

Od roku 2005 získal Ondřej Hník sedmáct ocenění na literárních soutěžích, v roce 2014 také výroční cenu nakladatelství Albatros za rok 2013, ve které se stal vítězem kategorie literární text pro starší děti za sbírku básní *Malý pražský chodec*.

Ondřej Hník je autorem řady výukových materiálů, mimo jiné také didaktické (i volnočasové) hry *Vyprávěj a hraj* (Uherský Brod: Ditipo, 2013). V neposlední řadě je autor lektorem akreditovaných kurzů pro učitele *Tvořivá literární výchova a tvořivý sloh*. Učitelům nabízí také besedy na základních a středních školách.

Fcb stránky autora: *Ondřej Hník spisovatel*

Vydané knihy

ČEŠTÍ AUTOŘI

Michal Viewegh
MUŽ A ŽENA
Ikar

Eduard Štorch
LOVCI MAMUTŮ
Albatros

Jindřiška Mendozová
OSUDOVÉ VZPLANUTÍ
Grada

Miroslav Ivanov
**MILADA HORÁKOVÁ –
JUSTIČNÍ VRAŽDA**
XZY

Josef Škvorecký
**KRÁTKÉ SETKÁNÍ,
S VRAŽDOU**
MOBA

Libuše Koutná
**KÁŤA A ŠKUBÁNEK –
KRESLENÉ PŘÍBĚHY**
Albatros

J. A. Novotný
**KRTEK
A VÁNOCE – ANGLICKY**
Albatros

PŘEKLADY

Jitka Fučíková
EMIL A DETEKTIVOVÉ
Albatros

J. Z. Novák
**Z PŘÍČIN NIKOLIV
PŘIROZENÝCH**
Motto

E. A. Saudek
**SONETY
VEČER TŘÍKRÁLOVÝ
ROMEO A JULIE
ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY
OTHELLO**
Československý spisovatel

Eva Musilová
JAK VONÍ TYMIÁN
Vyšehrad

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

Od 20. 4. 2017 platí novela autorského zákona, která již zcela obsahuje řešení problematiky osiřelých děl. Co jsou osiřelá díla? Jsou to ta díla, u kterých není vůbec znám autor nebo díla, u kterých jméno autora sice známe, ale nelze ho dohledat, či víme, že umřel a nelze dohledat jeho dědice.

V praxi existovalo či existuje mnoho případů užití tzv. osiřelých děl, kdy uživatelé (rozhlas, TV vysílatel, produkce) na užití osiřelého díla buď rezignovali, nebo spoléhali na to, že se autor či jeho dědicové neozvou, a užitím díla riskují penalizaci za jeho neoprávněné užití. Ani jedno, ani druhé řešení není vskutku optimální, nicméně dosud nemělo alternativu. To se novou úpravou změnilo.

Shora zmíněná novela autorského zákona nově umožňuje DILIA, aby taková díla po splnění zákonných podmínek vůči uživatelům děl licencovala s tím, že vybranou obvyklou odměnu za užití osiřelého díla odvede Státnímu fondu kultury, resp. Státnímu fondu kinematografie ČR v případě děl audiovizuálních.

Dovolujeme si vás proto informovat, že DILIA zahájila licencování užití osiřelých děl. Bližší informace naleznete na našich webových stránkách pod heslem „Licencování užití osiřelých děl“.

Rozhovor

S NORSKÝM KONCEPTUÁLNÍM UMĚLCEM AUDUNEM MORTENSENEM O HRANICÍCH ORIGINALITY A O ROLI UMĚNÍ V DIGITÁLNÍM SVĚTĚ

První setkání s Vaší poezií, často označovanou za konceptuální, může být pro čtenáře s konvenčním očekáváním toho, co poezie je, poněkud překvapivé. Jak byste svou poezii představil českému publiku? Jaká témata, motivy a postupy považujete pro svou práci za důležité? Odkud čerpáte inspiraci?

Píšu realistické básně. Píšu o tom, jak se hranice mezi digitální a fyzickou realitou stále více smazává. To je premisa, která se v mém psaní objevuje opakovaně. Mým hlavním záměrem ale není používat „digitální kulturu“ jako literární téma nebo motiv, ale využít z „digitální kultury“ především její postupy a způsoby vyjádření, které jsou pro ni běžné. Proč se většina beletristických děl tváří, jako by internet nikdy neexistoval?

Jsem fascinován situací, kdy máme několik „digitálních já“, ale stále jsme uvězněni ve fyzickém těle. Tento konflikt a jeho existenční a sociální implikace jsou, myslím, zdrojem inspirace pro veškeré moje dílo a pravděpodobně také důvod, proč jsem se vůbec stal spisovatelem.

Zdá se mi ohromující, jak dnes skoro každý, tedy aspoň každý s přístupem na internet, denně produkuje nepředstavitelné množství textu a informací. Psaní – často přestrojené za esemeskování, chatování, komentování, googlování, tweetování nebo psaní e-mailů – se stalo zcela nevyhnutelnou aktivitou, často první a poslední věcí, kterou daný den uděláme. Když jsem vyrůstal, psaní na každodenní bázi bylo dost výjimečné, pokud jste tedy zrovna nestudovali, nebyli novináři nebo spisovatelé. Můj zájem o psaní, stejně jako moje literární dílo, jsou svého druhu odpověď na tuto změnu paradigmatu. Ne že bych internet a počítač používal celý svůj život. Pevně připojení k internetu jsem měl až někdy před dvacítkou, ale už první setkání mě dost ovlivnilo a já se pořád snažím přijít těmhle inovacím na kloub. Přijít na to, jak

tyto technologie správně používat, k čemu a proč vlastně, jak se budou vyvíjet, jak nás budou měnit a tak dál. Spousta čtenářů mě považuje za „digitálního domorodce“, ale to je nedorozumění. Na síti si často připadám ztracený a nekompetentní, ale to je přesně důvod, proč ve mně technologie a inovace stále vzbuzují zvědavost a zmatení, spíše než znuženost a potřebu moralizovat.

Co se týče literární metody a literárních postupů, kloním se k názoru, že umění nemusí pramenit z „kreativního nevědomí“ ani z technické dovednosti vyobrazovat objektivní krásu nebo pravdu. Digitální prostředky (re)produkce učinily tradiční spisovatelské dovednosti více méně zbytečnými, udělaly z nich jakýsi přebytečný ornament. Proto by pro nás nejpodstatnějším uměleckým médiem mohl být náš kulturní archiv jako takový a schopnost z něj ve správnou chvíli čerpat správné věci a ve správnou chvíli je do něj zase ukládat. Některé moje knihy musí být nutně posuzovány na základě toho, jakým způsobem jsem v nich dokázal zpracovat bezprecedentní množství dostupných textů. Chci využívat všechny dostupné informace, které se mi pro moje literární dílo jeví smysluplné, zatímco „tradicionalista“ by za správné považoval využívat pouze ty informace, které pramení z něho samotného. Přestože jsem se ve svých knihách více méně zkekl tradiční řemeslné dovednosti, jistá technická obratnost, osobní volba, subjektivní vkus a předpojatost samozřejmě vždy v každém uměleckém díle zůstávají ve hře, bez ohledu na to, jak „konceptuální“ se toto dílo může zdát.

Pokud zdrojem inspirace myslíte konkrétní knihy a autory, vybavují se mi některá stěžejní díla. Jako teenager jsem si z nějakého důvodu koupil knihu *Will Happiness Find Me?* od švýcarské dvojice Fischli a Weiss a jsem si jistý, že tato kniha měla a stále má neodmyslitelný vliv na moje psaní. O několik let později jsem narazil na knihu *Fronta* od Vladimira Sorokina, kterou stále považuji za dokonalou. Kromě těchto knih ve mně zájem o psaní vzbudilo například dílo Georgese Pereca či Johna Badessariho. To je jen několik příkladů,

kteří mě zrovna napadly. Na nejrůznější zdroje inspirace narážím náhodně a neustále.

Poté, co jste v roce 2009 vydal svůj básnický debut *alle forteller meg hvor bra jeg er i tilfelle jeg blir det (všichni mi říkají, jak bych byl dobru, kdybych fakt byl)*, jste založil internetovou stránku s názvem *jak dlouho dokážu (pře)žít ze zálohy na svoji knihu*. O co v tomto projektu šlo a co bylo jeho cílem?

Několik kamarádů i neznámých lidí se mě ptalo, za co utratím zálohu na svoji první knihu. V Norsku jako autor za publikaci knihy dostanete jakýsi fixní honorář. Místo abych jim nedokonale a improvizovaně odpovídal, rozhodl jsem se veřejně dokumentovat všechnu svoji útratu ode dne, kdy jsem zálohu dostal až do dne, kdy jsem utratil její poslední zbytky. (*Stránka je stále dostupná na internetové adrese gina-tricot.blogspot.cz, autor na záloze 52.732 norských korun přežil 33 týdnů.*)

V České republice je kulturní politika a státní podpora kultury ve skandinávských zemích často prezentovány jako učiněný ráj na zemi pro umělce. Jaká je situace v Norsku? Jaké to je být v Norsku alternativním umělcem a připadá vám státní podporu kultury dostačující?

Vím, že existuje řada organizací, které vynakládají velké úsilí a prostředky na podporu kultury a umění a na její neustálé zlepšování, a jejich politické ambice podporuji. Stát by měl v dnešním světě vytvářet protiváhu ke globalizovanému trhu, a konkrétně v tomhle případě se snažit zabránit tomu, aby jazyk jakým je norština – tedy jazyk, který je na „volném“ globálním trhu zcela postradatelný – zanikl. Nejsem ale dostatečně

povoláný k tomu, abych se vyjadřoval k tomu, jaká je situace „alternativní kultury“. Součástí žádné „alternativní kultury“ pravděpodobně nejsem a mým cílem vždycky bylo být součástí „mainstreamu“, v tom smyslu, aby moje knihy byly součástí mainstreamové distribuce a byly dostupné co nejvíce čtenářům. Myslím si tedy, že státní podpora je důležitá, aby se dílo mohlo dostat do mainstreamové distribuce, a nemuselo přitom být a priori lživé a výdělečné.

Existuje v Norsku, potažmo Oslu, něco, co byste nazval současnou literární scénou? Jak živá tato scéna je co např. do živých vystoupení, společných iniciativ a tak podobně?

Myslím, že ano. Měla by být živá, řekl bych, když vezmete v úvahu desítky let státní podpory, formující se třídu městských tvořivců a typický životní styl vzdělaného člena střední třídy v bohaté evropské zemi. Víím, že ve veřejných knihovnách po celé zemi se často pořádají literární události a čas od času postřehnu nebo se i účastním či přispívám do menších literárních iniciativ, jako jsou literární časopisy nebo autorská čtení.

V roce 2015 jste vydal román *Samleren (Sběratel)*. Když později vyšlo najevo, že se v podstatě jedná o knihu *The Burnt Orange heresy* amerického spisovatele Charlese Willeforda, kterou jste pomocí Google překladače přeložil do norštiny a následně učinil několik drobnějších úprav textu, byl jste obviněn z plagiátorství. Po dlouhotrvající veřejné debatě se Váš nakladatel v roce 2017 rozhodl knihu stáhnout. Vy jste poté několik zbylých kopií i nadále prodával na internetu. Jaká témata jste publikací této knihy chtěl otevřít? Překvapily Vás reakce veřejnosti

a důsledky, které publikace knihy měla, nebo jste je očekával, byly „součástí plánu“?

Ten nápad pramení z mého přesvědčení, že pojetí autorského práva je zásadním způsobem nedokonalé a přehnaně rigidní ve způsobu, jakým vymezuje koncepty jako kreativita a originalita.

Mým cílem bylo vydat knihu, která měla být čtena nejdřív jako originál a následně jako kopie – a poté ji i přesto obhájit jak originální dílo. Zdálo se mi to jako jediný literárně zajímavý způsob, jak zjistit, jak nezávislý dnes jako autor jste. Můžete svoje romány plnit nejruznějšími morálně pochybným obsahem a generickými zápletkami, pokud tak činíte „literárně správně“, ale nalézt již existující texty a novým tvůrčím způsobem je uspořádat, vtisknout jim nový smysl, je zákonem zakázáno.

Abych mohl svůj záměr s knihou uskutečnit, bylo nutné – a také jsem to udělal – veřejně vysvětlit, jakým způsobem kniha vznikla. Kdybych dovolil, aby moje metoda prošla bez povšimnutí, kniha by nerozpoutala zamýšlenou debatu. Jinými slovy, ten prvek plagiátorství a kopírování byl záměrný a zcela zjevně součástí mojí metody, a já tvrdím, že právě tato moje metoda a tento můj záměr odlišují knihu od konvenčního plagiátu, kdy zkrátka vezmete dílo někoho jiného a prezentujete ho jako dílo vlastní bez jakéhokoli nového uměleckého záměru nebo přínosu. Moje kniha navíc parafrázuje více než 40 dalších zdrojů a velká část dějových linií je alterována, což z ní nakonec činí zásadně individuální dílo a vyprávění nabitě zcela novými významy. Zásadní změna zápletky, můj úmysl a záměr dělají, myslím, z té knihy unikátní dílo, bez ohledu na to, že se v ní x vět podobá větám v jiné knize.

Měl bych také dodat, že není náhoda, že jsem si vybral právě *The Burnt Orange Heresy* a ne nějakou jinou knihu. Kniha vypráví příběh uměleckého kritika, který vytvoří kopii cizí malby. Což mě inspirovalo k tomu, abych *udělal* to, co původní autor pouze *popsal*. Kromě toho mi

děj knihy poskytl vhodný rámec pro psaní o uměleckém světě, o tom, jak umění vzniká, jak je užíváno, zneužíváno, interpretováno, deinterpretováno, znevažováno a kanonizováno.

Moje kniha tedy v zásadě pokládá otázku: Kdo definuje hranice originality? Co by mělo být považováno za originální literární dílo? A umenšuje Shakespearovo dílo skutečnost, že většinu svých zápletek převzal z jiných literárních děl? Činí to jeho dílo neoriginálním a nenápaditým?

(Rozhovor vedla Jana Michalíková)

AUDUN MORTENSEN

(narozen 24. 11. 1985
v Soulu v Jižní Koreji)

je norský konceptuálního umělce, jehož tvorba zahrnuje poezii, romány, výtvarné umění, ale také blogy. V nezávislém norském vydavatelství Flamme forlag vydal doposud devět knih, jeho vizuální dílo bylo vystavováno v několika světových galeriích, včetně např. newyorské Gagosian Gallery.

V češtině vyšel výběr jeho básní, které mají často formu tweetů, anonymních příspěvků na internetu, shluku telefonních čísel či IP adres, v překladu Onřeje Buddeuse pod názvem Out of office reply.

DILIA Auduna Mortensena zastoupila pro čtení jeho poezie na Českém rozhlasu. Program si můžete poslechnout 2. června na stanici Vltava.

Premiéry

Niže naleznete souhrn premiér, resp. obnovených premiér děl zajištěných mediálním odd. DILIA.

ZÁZNAMY DIVADELNÍCH
PŘEDSTAVENÍ PRO ČESKOU
TELEVIZI:

AMADEUS

Autor: Peter Shaffer

Režie div. přestavení:

Martin Čiřvák

Překlad: Martin Hilský

Divadlo na Vinohradech, Praha

NAŠI FURIANTI

Režie div. představení: Miroslav
Macháček

Kostýmní výprava: Šárka Hejná

Scénografie: Josef Svoboda

Scénická hudba: Pavel

Vondruška

Národní divadlo Praha

SLUHA DVOU PÁNŮ

Překlad: Eva Bezděková

Národní divadlo Praha

FILMY A SERIÁLY:

TÁTOVA VOLHA

Kostýmy: Katarína Hollá

Infinity Prague Ltd, a. s.

TLUMOČNÍK

Kostýmy: Katarína Hollá

Střih: Olga Kaufmanová

IN Film Praha, s. r. o.

INSPEKTOR MAX

Režie a technický scénář: Petr

Nikolaev, Jiří Chlumský

Scénář: Ivan Hubač

Trigon production, s. r. o.

ROZHLASOVÉ ČETBY
A INSCENACE:

NEBE NEZNÁ VYVOLENÝCH

Autor: Erich Maria Remarque

Český rozhlas Praha

OUT OF OFFICE REPLY

Autor: Audun Mortensen

Český rozhlas Praha

PŘÍSLIB ÚSVITU

Autor: Romain Gary

Český rozhlas Praha

ALLÁH NENÍ POVINEN

Autor: Ahmadou Kourouma

Český rozhlas Praha

TVAR PROSTORU, PŘÍBĚH KOUPAJÍCÍ SE ŽENY, PŘÍBĚH VOJÁKA, PŘÍBĚH ÚŘEDNÍKA

Autor: Italo Calvino

Český rozhlas Praha

BLOUDĚNÍ

Autor: Jaroslav Durych

Český rozhlas Praha

MILUJTE KRÁLOVNU

Autor: Anton Hykisch

Překlad: Herta Chrobáková

Český rozhlas Praha

AUDIOKNIHY:

JULIUS A ALBERT

Autor: Miroslav Horníček

Albatros Media/XYZ

ARABELA A RUMBURAK

Autor: Miloš Macourek, Petr

Markov

Fonia s. r. o.

PŘÍPADŮ SE UJÍMÁ JEEVES

Překlad: J.Z.Novák

Radioservis, a. s.

ROBIN

Autor: Zdena Frýbová

Supraphon, a. s.

MEDVÍDEK PŮ

Překlad: Hana Skoumalová

Tympanum, s. r. o.

ZLOČIN NA ZLENICÍCH HRADĚ L.P. 1318

Autor: Radovan Šimáček

Vyšehrad, s. r. o.

Zastupujeme

ZDENĚK MAHLER

byl český pedagog, spisovatel, scenárista, publicista a muzikolog.

Narodil se 7. prosince 1928. Po získání doktorátu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy pracoval krátce v rozhlasu a na Ministerstvu školství a kultury. V té době byl současně dramaturgem Laterny magiky a podílel se na její prezentaci při Expo 58 v Bruselu. Od roku 1960 působil na volné noze.

Napsal řadu knih o významných osobnostech domácí i světové kultury, jakými byli Antonín Dvořák, Bedřich Smetana, W.A. Mozart, Tomáš G. Masaryk či Karel Havlíček Borovský. Je autorem či spoluautorem mnoha filmových i televizních scénářů, mezi jinými *Svatba jako řemen*, *Nebeští jezdci*, *Božská Ema*, *Den sedmý*, *Osmá noc*, *Amadeus* nebo naposledy *Lidice*. Pro rakouskou televizi připravil seriály o Mozartovi a o skladatelské rodině Straussů.

Za trvalý přínos pro českou kulturu obdržel roku 2003 od ministra kultury medaili Artis Bohemiae Amicis a v roce 2011 cenu Unie českých spisovatelů. V 2013 byl vyznamenán medailí Za zásluhy.

Zemřel v sobotu 17. března 2018 v Ústřední vojenské nemocnici v Praze.

REJSTŘÍK

ČESKÉ HRY

Karol Sidon – CYRIL (1966)
Karol Sidon – DVOJÍ ZÁKON (1968)
Karol Sidon – LATRÍNY (1972)
Karol Sidon – PANÍ SVĚT (1969)
Karol Sidon – PÁTÉ PŘÍKÁZÁNÍ (1965)
Karol Sidon – SAMOTKA (1967)
Karol Sidon – SHAPIRA (1972)
Milan Kundera – PTÁKOVINA
Dorota Masłowska, Matěj Samec – ČERVENÁ A BÍLÁ
Sudابه Mohafez, Matěj Samec – hoří
Sara Baume, Matěj Samec – JASNO LEPO PODSTÍN ZHYNA
Judith Hermannová, Matěj Samec – POČÁTEK VEŠKERÉ LÁSKY
Irvine Welsh, Matěj Samec – POHLAVNÍ ŽIVOTY SIAMSKÝCH DVOJČAT
Vladislav Kracík – DRUHÝ ŽIVOT VERONIKY (2014)
Vladislav Kracík – KABARET NAHATÝ SHAKESPEARE (2015)
Vladislav Kracík – PO STOPÁCH NĚŽNĚHO MUŽE (2017)

PŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

Peter Handke – Nerozumní vymírají (Die Unvernünftigen sterben aus, 1973)
Peter Handke – STOPY ZBLOUDILÝCH (Spuren der Verirrten)
Lucas Hnath – DOMEČEK PRO PANENKY, 2. DÍL (2017)
Jacques Mougenot – PŘEDRAHÝ PŘÍTEL (Le Maître Chanteur)
Pierre Notte – NOSTALGIE ŠVÁBŮ (La Nostalgie des blattes, 2017)
Przemysław Nowakowski – TŘI ŽENY KOLEM MÉ POSTELE
(Trzy kobiety wokół mojego łóżka)

Sarah Page – P.U.N.T.S – NIKDY NEVÍŠ (PUNTS, 2017)
Pier Paolo Pasolini – CALDERÓN
Joël Pommerat – PROLOMIT LEDY (Ma Chambre Froide, 2011)
Joël Pommerat – TŘESU SE (JE TREMBLE (1), 2007/2008)
Joël Pommerat – POPELKA (Cendrillon)
Joël Pommerat – ČERVENÁ KARKULKA (Le Petit Chaperon rouge)
Joël Pommerat – TO DÍTĚ (Cet enfant)
Joël Pommerat – OBCHODNÍCI (Les Marchands)
Emmanuel Robert-Espalieu – KDY TO BYLO NAPOSLEDY?
(C'était quand la dernière fois?)
Eva Rottmann – MRTVÁ ZVÍŘATA (Die toten Tiere, 2012)
Sofokles – ÉLEKTRA
Gerhild Steinbuch – VE STÍNU ŠŤASTNÉHO DNE (Nach dem glücklichen Tag, 2004)
Ger Thijs – POLIBEK (De Kus, 2011)

NEPŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

Graham Farrow – RATTLESNAKES
Graham Farrow – TALK ABOUT THE PASSION
Yolanda Mercy – QUARTER LIFE CRISIS
Pier Paolo Pasolini – Orgia (1966)
Nina Raine – CONSENT (2017)
Peter Roche – AN EVENING WITH MAJOR CURRUTHERS (2018)
Matthew Trevannion – ALL BUT GONE (2018)

AGENTURA DILIA JE JEDINOU DIVADELNÍ AGENTUROU, KTERÁ SOUSTAVNĚ PODPORUJE MLADÉ ČESKÉ AUTORY A DIVADELNÍKY.

Od roku 2005 podporuje DILIA činnost mladých divadelních umělců těmito projekty:

CENA EVALDA SCHORMA

Cenu Evalda Schorma uděluje DILIA každoročně studentům divadelních škol za původní divadelní či rozhlasovou hru, dramaturgii nebo překlad.

DIVADELNÍ GRANT DILIA

Podpora činoherních inscenačních projektů studentů uměleckých škol a filozofických fakult s důrazem na současnou českou i zahraniční dramaturgii a původní tvorbu.

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA DILIA

Workshop pro mladé začínající překladatele divadelních textů probíhá pod vedením zkušených tutorů a je vždy zaměřen na konkrétní jazykovou oblast.

3D – třetí rozměr dramatu

Scénické čtení třech současných dramatických textů a následnou diskusi realizují studenti DAMU v rámci festivalu Zlomvaz.

8@8 – cyklus scénických skic

Cyklus scénických skic osmi „horkých novinek“ – nových českých i zahraničních her uvádí DILIA ve spolupráci s Divadlem LETÍ.

Ředitel: *(zastavuje se před tabulí s hesly)* Kupředu... kde to je? Kupředu je všude. Kupředu – to je úplně prázdná abstrakce... Já mám taky rád abstrakce. *(nakreslí na tabuli šikmou čáru)* Šikmá čára. K ní zrcadlově protějšek. *(kreslí druhou šikmou čáru, takže vznikne tvar A)* Jaká krásná a jednoduchá symetrie! Když tento tvar znovu zrcadlově zdvojíme, vznikne uzavřený tvar. Už na nejstarší zdobené kosti z paleolitu objevuje se tento prazákladní ornament. *(nakreslí kosočtverec)* A už paleolitický člověk cítil, že v tomto útvaru je nejdůležitější střed. A ve chvíli, kdy ho označil *(kreslí doprostřed kosočtverce kolmou čáru)* přestává být tento tvar prázdnou abstrakcí a znamená náhle zcela konkrétní věc. Ale zároveň si ponechává i nadále takovou obecnost, že kromě této věci znamená i mnoho dalšího, například chuť na tuto věc. Ale tou studenou geometrickou strohostí označuje vzápětí i pošetilost té chuti a tedy i naši nechuť. A samozřejmě nevztahuje se pak už jen k oné věci samé, ale k ženě vůbec. A protože ženy jsou našim životem, vztahuje se tedy k celému našemu životu, znamená lidské bytí samo. Ale tou studenou geometrickou strohostí naznačuje hned také i naše základní zklamání a znechucení z bytí a tedy celou podstatnou ošklivost bytí...

(Milan Kundera: Ptákovina)

Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.

Kudy k nám:

Metrem B na stanici „Vysočanská“, poté cca 3 min. směrem za ČSOB (platí pro oba východy z metra).

U stanice metra jsou zastávky mnoha autobusů a tramvají. V přízemí naší budovy se nachází restaurace, na budově je velký nápis DILIA.